

*Astoņi Dr. M. Lutera sprediķi, sprediķoti Vitenbergā gavēņa laikā, īsi
aptverot mesu, svētbildes, abus sakramenta veidus,
ēdienus un privāto bikti 1523. g.*

Kad sātans Lutera mācības izplatīšanos nevarēja pārtraukt ne caur tādiem mācītiem vīriem kā Tetcelnu, Vimpinu, Svefteru, Prīriju, Dr. Eku, Emzeru, Murnāru, Okzenfartu, Latomumu un citiem, ne arī caur pāvestu un Romas valdniekiem un nevarēja aizliegt augstskolas ne Vācijā, ne Francijā, tad viņš iedomājās apspiest Luteru citādi - ar ļaunu garu un maldu mācību palīdzību. Viņš piekopa to pēc veco laiku parauga Vitenbergas baznīcās, tātad vietā, kur Evaņģēlijs tika celts gaismā pirmo reizi. Tam galvenokārt noderēja Dr. Andreass Karlštats, kas iepriekš bija Lutera sabiedrotais un palīgs Leipcigas disputā. Tā kā Luters bija savā (...Patmos), šis [Karlštats] aiz neizpratnes par kristīgo brīvību gādāja Vitenbergai nelāgu slavu. Kad viņi no Evaņģēlija bija mācījušies, ka kristieša dzīve nesastāv no tādām ārējām lietām kā svētbildēm, apāērba, gavēņa, ēdiena un dzēriena (1. Tim. 4:3), bet gan no Gara un ticības, ka Dievs nav aizliedzis ēst gaļu, olas utt., bet, ar pateicību ļauj tās jebkurā laikā baudīt un ka Dievs nav devis pāvestam varu pār privāto bikti, tad viņi metās virsū privātajai mesai, dedzināja un plēsa svētbildes, postīja altārus, noliedza privāto bikti, iznīcināja stingrās baznīcu ceremonijas, negribēja vairs lietot bikteri un (...Patene), laida pie sakramenta neuzklausītus un bez grēku nožēlošanas, tādā veidā tiecoties demonstrēt savu kristīgo brīvību, viņi neļāva sprediķot, jo uzskatīja, ka tikai Rakstu vārdi māca par Dieva svētību, bet šīs aplamās domas viņi būtu gan varējuši atmet. To visu viņi nedarīja ar augstākstāvošo atļauju un neapdomāja, vai tādā veidā nesadusmo un nemaldina vājos, bet rikojās noziedzīgi, savā pārdrošībā un ārišķībā. Viņi melīgi apgalvoja, ka šādā veidā piepildot pirmo bausli, parādot kristīgo brīvību un esot Svētā Gara pilni. Viņi notiesāja par ķeceriem visus, kas nesekoja viņiem. 1522. gada nākošajā pirmdienā pēc Sv. Pāvila atgriešanas Dr. Karlštats lika pat izdot drukātu grāmatu par svētbilžu iznīcināšanu, kuru viņš bija uzrakstījis Pasauvas grāfam Velfam Šlihenam.

Kad nu Dr. Luters uzzināja par šiem jauninājumiem un lielajām nekārtībām, viņš bēdīgs saprata, ka velns tādā veidā tiecas apspiest mācību, radīt sabrukumu un nemierus. Viņš tūdaļ pat devās uz Vitenbergu un, lai šo ļaunumu novērstu, sprediķoja pret pieņemtajiem jauninājumiem. Luters mācīja, ka, cenzdamies novērst nepareizības, viņi dara aplami, pielietojot vardarbību un slikti izmantojot kristīgo brīvību, iepriekš nemācīdami par ticību, lai gūtu sirdsapziņas stingrību. Šaubās un pārmetumos ejot pie sakramenta, viņiem pašiem vajadzētu aptvert, ka nedrīkst vairs turpināties svētbilžu postīšana baznīcās.

Vispirms bija jādabojas ar vārdu un tādā veidā jānosoda pāvesta briesmas attiecībā uz upura mesu, svētbildēm, bikti, gavēni un aizliegtajiem ēdieniem. Tikai tad, kad sirds būtu brīva no blēņām un maldiem, arī šī ārējā iznīcināšana nemaz nebūtu vajadzīga. Jā, tas pat izdodas pats par sevi. Tad arī (ārējos) likumos varētu mācīt pacietību vājajiem un šo brīvību izmantotu tikai stiprie. Tādā veidā būtu pausta kristīga mīlestība, lai neviens nabaga kristietis, kas daudz ko pagaidām neizprot, netiktu apgrūtināts.

Pirmais sprediķis Invocavit svētdienā

Mēs visi esam nolemti nāvei, un neviens nemirs otra vietā. Ikvienam jābūt gatavībā, jābruņojas un jācīnās pret velnu un nāvi pašam (Ebr. 9:27). Mēs varam kliegt viens otra ausīs, varam mierināt un mudināt uz pacietību, strīdu vai cīņu, bet mēs nevaram strīdēties un cīnīties otra vietā. Ikviens lai skatās pats uz savām iespējām, kā viņam cīnīties ar ienaidnieku, velnu un nāvi, un pats lai šo cīņu arī izcīna. Ne es tad būšu ar tevi, ne tu ar mani. Tādēļ ikvienam ir jāpārvalda zināšanas, kas piederas kristietim, lai viņš būtu šai nopietnajai cīņai pietiekami apbruņots. Kas šis ir par zināšanām, to, mani mīļie, esat jau bieži no manis dzirdējuši.

Pirmkārt, mums jāzina, ka mēs visi esam dusmu bērni un visi mūsu darbi, domas un prāts Dieva acīs ir tik grēcīgi un nevērtīgi, ka mēs pat nedrīkstam ar tiem, lai cik skaisti un jauki tie būtu, Viņa priekšā rādīties. Mums nepieciešami šeit skaidri vārdi no Rakstiem, kas pamatotu, ka tas ir tieši tā. Kaut arī Rakstos to atrodam tik daudzās vietās, es tomēr negribētu jūs ar tiem pārlietu apgrūtināt, bet gan rādīt tikai šo vienu īso Sv. Pāvila izteikumu Efez. 2:3: "...pēc savas dabas būdami Dieva dusmības bērni..". Uzticieties šim izteikumam!

Otrkārt, mums jāievēro, ka Dievs savā žēlastībā un mīlestībā mums devis savu vienpiedzimušo Dēlu, lai mēs Viņam ticētu un uz Viņu paļautos. Kas Viņam tic, tas taps atbrīvots no grēkiem un kļūs par Dieva bērnu, jo, kā Jņ. 1:12 teikts: "Bet, cik Viņu uzņēma, tiem Viņš deva varu kļūt par Dieva bērniem, tiem, kas tic Viņa vārdam..". Šiem vārdiem no Bībeles mums jābūt labi zināmiem un ar tiem jābrūņojas pret velnu. Ja šajā cīņā tev nav noteikta un skaidra Dieva vārda, tu nevari tajā pastāvēt. Ievēro, ka Kristus Jņ. 3:16 - 18 saka: "Jo tik ļoti Dievs pasauli mīlējis, ka Viņš devis savu vienpiedzimušo Dēlu, lai neviens, kas Viņam tic, nepazustu, bet dabūtu mūžīgo dzīvību, jo Dievs savu Dēlu nav sūtījis pasaulē, lai tas pasauli tiesātu, bet lai pasaule caur Viņu tiktu glābta. Kas tic Viņam, netiek tiesāts, bet, kas netic, ir jau spriedumu dabūjis, tāpēc ka nav ticējis Dieva vienpiedzimūšā Dēla vārdam". Tāpat iegaumē Jāņa Kristītāja vārdus Jņ. 3:35 - 36: "Tēvs mīl Dēlu un visu ir nodevis Viņa rokā. Kas tic Dēlam, tam ir mūžīgā dzīvība. Bet, kas Dēlam neklausa, tas dzīvības neredzēs, bet Dieva dusmība paliek uz viņa".

Attiecībā uz šīm abām svarīgajām lietām es neesmu novērojis jūsos nekādu trūkumu vai kļūdu. Tās tikušas jums skaidri un patiesi pasludinātas. Man būtu no sirids žēl, ja tas būtu noticis savādāk. Jā, es labi redzu un pat varu teikt, ka jūs esat labāk mācīti par mani, un ne tikai viens, divi, trīs, četri, bet desmit, divdesmit un vēl vairāk ir abas šīs lietas izpratuši labi un pareizi. Es nebūtu iedomājies, ka jūs tik īsā laikā, tikai vienā gadā, varētu to sasniegt.

Treškārt, mums ir nepieciešama mīlestība, un, tā kā Dievs mīlējis mūs, arī mums ticībā jābūt vienam otru. Ticība bez mīlestības nav nekas, jo, kā Pāvils 1. Kor. 13:1 - 3 saka: "Ja es runātu ar cilvēku un eņģeļu mēlēm un man nebūtu mīlestības, tad es būtu skanošs varš vai šķindošs zvārgulis. Un, ja man būtu pravieša dāvanas un ja es zinātu visus noslēpumus un atziņas dziļumus, un ja man būtu pilnīga ticība, kas varētu kalnus pārceļt, bet nebūtu mīlestības, tad es neesmu nekas. Un, ja es visu savu mantu izdalītu nabagiem un nodotu savu miesu, lai mani sadedzina, bet man nebūtu mīlestības, tad tas man nelīdz nenieka". Par šo, mīlie draugi, man diemžēl jābūt, ka jums daudz kā pietrūkst. Es neredzu jūsos tādu mīlestību un nomanu, ka esat bijuši Dievam nepateicīgi par visām dāvanām un veltēm, kuras Viņš pēdējos gados jums nepelnīti dāvinājis. Tādēļ sargāsimies, lai Vitenberga nekļūtu par Kapernaumu (Mt. 11:23). Es redzu, ka jūs mākat spriest gan par mācību, kas tikusi jums pasludināta, gan par ticību un mīlestību. Nav jau ko brīnīties, ka jūs to varat. Pat ēzelim gandrīz var iemācīt dziedāt. Vai tad arī jūs nevarētu tik daudz iemācīties, ka spētu atkārtot burtus un vārdus? Bet, mīlie draugi, "Dieva valstība nepastāv vārdos, bet spēkā", kā tas 1. Kor. 4:20 rakstīts. Dievs negrib tikai vārdu klausītājus un atkārtotājus, bet gan to darītājus un sekotājus (Jēk. 1:22), kas tos patur labā un godīgā sirdī (Lk. 8:15). Svarīga ir ticība, kas darbojas mīlestībā (Gal. 5:5-6). Ticība bez mīlestības nav nekā vērtā. Tā nav īsta ticība, bet tikai ticības atspulgs, tāpat kā sejas attēls spogulī nav īstā seja, bet tikai sejas atspulgs.

Ceturtkārt, mums nepieciešama arī pacietība. Tas, kam ir ticība, kas paļaujas uz Dievu un no dienas uz dienu parāda mīlestību arī pret savu tuvāko, nevar palikt nevajāts (2. Tim. 3:11), jo velns neguļ un neslinko, bet sagādā cilvēkam daudz nepatikšanu. Šāda vajāšana rada pacietību. Kad es netieku vajāts un mocīts, es nemāku spriest par izturību. Ciešanas rada cerību (Rom. 5:3-4), kas rodas pati no sevis, no Dieva, un nepamet kaunā. Ciešanās un vajāšanās ticība ik dienas kļūst stiprāka. Sirids, kurā vairojas ticība, nespēj būt slinka un remdena. Tā grib sevi piepildīt un savam tuvākajam darīt labu, tāpat kā to viņai darījis Dievs.

Mīlie draugi, nevienam nav jāiestājas par savām tiesībām, bet jāprot no tām arī atteikties, lai tā vietā skatītos, kur var būt noderīgs un vajadzīgs savam brālim tā, kā Sv. Pāvils ir darījis.

1. Kor. 6:12 rakstīts: "Viss man ir atļauts, bet ne viss der", un tālāk (9:19 - 23): "Jo, nebūdams atkarīgs ne no viena, es brīvprātīgi paliku visiem par kalpu, lai pēc iespējas daudzus mantotu. Jūdiem esmu tapis kā jūds, lai mantotu jūdus; tiem, kas zem bauslības, esmu tapis kā tāds, kas stāv zem bauslības, pats nebūdams zem bauslības, lai mantotu tos, kas stāv zem bauslības. Tiem, kas bez bauslības, esmu tapis kā tāds, kas bez bauslības, kaut patiesībā nebūdams bez Dieva bauslības, bet stāvēdams Kristus bauslībā, lai mantotu tos, kas bez bauslības. Vājajiem esmu tapis kā vājš, lai mantotu vājos; visiem esmu tapis viss, lai katrā gadījumā kādus izglābtu. Bet to visu es daru Evaņģēlija dēļ, lai man būtu daļa pie tā".

Šajos Pāvila vārdos mums ir parādīts, kā mums, kas esam saņēmuši ticību no Dieva, izturēties pret citiem. Mēs visi neesam ticībā vienlīdz stipri. Man ir stiprāka ticība nekā kādiem no jums. Kādam starp jums ir stiprāka ticība par manējo. Tātad šī ir dalīta lieta. Jā, tam, kam šodien ir stipra ticība, jau rīt tā var kļūt vāja, un, savukārt, tam, kam tā šobrīd ir vāja, rīt var kļūt stipra. Tādēļ mums nav jāskatās tikai uz savu ticību un spējām, bet arī uz savu tuvāko, ka mēs viņu ņemam vērā un neapgrūtinām ar savu brīvību.

Ļaut man jums izstāstīt kādu nopietnu līdzību: ja kāds viens pats nes zobenu, tad viņš var ar to apieties brīvi, griezties apkārt vai arī negriezties, tas nav būtiski, taču, ja viņš atrodas cilvēku barā vai kopā ar bērnu, tad viņam jāizturas pavisam savādāk, lai nevienu neievainotu. Tieši tā arī mums jāpietas ar savu brīvību, ka neradām nevienam ciešanas un neizsaucam dusmas. Nedrīkstam aizmirst, ar kādu pacietību Dievs ilgu laiku panesa mūsu vājumu un pat neticību. Tā būs arī mēs pacietīgi pret savu tuvāko, kaut arī viņš vēl nespēj mums sekot un nereti kļūdās un klūp. Klausieties, ko Dievs caur praviešiem ir teicis, ka Viņš tur savu tautu kā māte bērnu (Jes. 46:3). Viņš baro to kā zīdītāja, kas baro bērnu. Kā tad māte baro un aprūpē savu bērnu? Vispirms viņa dod tam pienu, tad putru, olas un maigus ēdienus, līdz bērns pierod pie rupjākas barības un galu galā var ēst sieru un maizi. Ja māte dotu bērnam jau uzreiz sieru, maizi, ceptu gaļu un vīnu, vai jūs saprotat, kas tad notiktu?

Tāpat arī mums jābūt pacietīgiem ar mūsu vājākajiem brāļiem. Pacietīsim viņu mazo ticību un dosim sākumā tikai pienu un maigus ēdienus, kā tas arī 1. Pēt. 2:2 teikts un arī pie mums noticis, iekams kļuvām spēcīgi. Nebārsimies uz viņiem dusmīgi, bet izturēsimies draudzīgi un mācīsim viņus lēnprātībā. Nedomāsim par debesīm tikai attiecībā uz sevi, bet lūkosim, ka varam arī savu brāli ņemt līdzī. Pat ja viņi šobrīd ir mūsu ienaidnieki un viņos nav ticības, tie vēl var kļūt mūsu draugi un izskaust neticību. Ja visas mātes pamestu savus vājos, nespējīgos, netīros bērnus, vai tu domā, ka mēs tad būtu? Mīlais brāli, ja tu esi ticis pietiekami ilgi zīdīts, nerauj savu brāli nost no krūts, bet ļauj, lai arī viņš tiek tikpat ilgi zīdīts kā tu.

To visu es runāju tāpēc, ka redzu, ka jūs esat šai ziņā kļūdījušies un daļa no jums būtu norājami. Ja es būtu bijis šeit, tad es nebūtu ļāvis tam nonākt tik tālu, kā tas ir noticis pie jums. Pati par sevi tā būtu laba lieta, taču pieļauta pārāk liela steiga. Ir vēl daudz māsu un brāļu, kas mums piederētu. Viņiem vēl jāpienāk mums klāt. Stingri ticībā jāturas, bet jāskatās arī, kā ir ar mīlestību, un jāvērs uzmanība uz sava tuvākā ciešanām.

Apskatīsim līdzību: saulei ir divas īpašības - gaisma un siltums. Neviens ķēniņš nav tik varens un spēcīgs, lai liektu un plestu saules starus un spožumu, jo tie neļaujas locīties, taču siltums gan izplatās un ir ap sauli vienmēr. Tāpat arī ticībai jāpaliek mūsu sirdīs mūžīgi nekustīgai un nešaubīgai, bet mīlestībai - kustīgai un izplūstošai, lai mūsu tuvākais to aptvertu un sajustu. Ir tādi, kas spēj iet, un vēl tādi, kas tik tikko kā spēj rāpot. Tāpēc mums nav jāuzlūko savas spējas, bet mūsu brāļu vājums un nepilnības, lai viņi, kas vēl ir vāji ticībā un gribētu sekot stiprajiem, netiktu velna sagrābti.

Tādēļ, mīlie draugi, sekojiet man! Es vēl nekad neko neesmu samaitājis. Es esmu bijis pirmais, kam Dievs ir uzticējis šo uzdevumu. Es nevaru aizbēgt, jo man jāpaliek tik ilgi, cik Dievam, manam Kungam, patiksies. Es esmu arī bijis pirmais, kam Dievs ir atklājis šo savu vārdu, lai es jums to pasludinātu. Es esmu pārliecināts, ka jums ir paties Dieva vārds. Tādēļ rīkosimies šeit godīgi un cēli, ka ar bijību un pazemību tuvojamies Dieva vārdam.

Pazemināsimies viens otra priekšā, sniegsim viens otram palīdzīgu roku un dosim padomu visās vajadzībās. Pieņemsim otra nelaيمي, bailes, nepatīšanas un likstas kā savējās.

Es šeit darīšu savu un izteikšu savas domas par to, cik tālu esmu vainīgs. Es jūš mīlu tik sirsnīgi kā savu paša dvēseli. Ja ir kāds, kam pieder kas labāks, kam Dievs atklājis vairāk nekā man, tad es negribu tam uzspiest savas domas un saprašānu, bet uzklausiņ viņējo un sekot tai. Ja apstiprinātos, ka manas domas un izpratne ir pareizas, tad es gan neciestu, ka kāds savas smadzenes vērtē augstāk par manu prātu. Darbosimies kopējā vienprātībā, liksim lietā visas savas pūles un paliksīm pie patiesā, tīrā, krietnā Dieva vārda. Ne pret pāvestu, bīskapu un laicīgajiem firstiem mums jācīnās. Viņi ir ļauni domās un, kad tie kļūdās, viegli atmaskojami. Mēs saprotam, ka mums jācīnās pret velnu un ļaunajiem gariem pasaules telpā, ne pret miesu un asinīm, kā to Pāvils Efez. 6:12 saka.

Mīļie draugi, nedomājiet, ka sātans guļ. Viņš novēro un iejaucas visās lietās. Priekš tā viņam ir vairākas viltības, ja viena neizdodas, tad veikli pielieto citu. Mēs, salīdzinot ar viņu, esam pārāk muļķīgi un vientiesīgi, jo viņam pūrā ir tūkstošiem dažādu mākslu. Viņš redz, cik spoži atspīd Evaņģēlija gaisma, un, lai tā neapžilbinātu viņam acis, viņš gribētu uzbrukt tai un izdzēst. Ja mēs čakli nepretosimies, viņš to arī izdarīs. Es velnu labi pazīstu, tāpat arī viņš mani, bet es ceru, ka tomēr es valdu pār viņu. Ja mēs laidīsim viņu kaut vai par pēdas platumu sev klāt, tad netiksīm no viņa vaļā vispār.

Tādēļ nepareizi darījuši ir visi tie, kas ir rosinājuši un palīdzējuši pārtraukt mesas. Ne tāpēc, ka tā būtu slikta doma, bet tāpēc, ka nepareizā veidā paveikta. Tu saki, ka tā māca Raksti. Jā, arī es to pašu saku, bet kur tad paliek kārtība? Tas viss noticis ļoti nekrietnā veidā, bez kārtības un, sadusmojot tuvāko. Jums vajadzēja pirms tam visā nopietnībā lūgt Dievu un iegūt arī augstākstāvošo atbalstu, lai zinātu, ka tas patiesi notiek no Dieva.

Es arī būtu tā aplami uzsācis, ja tas būtu labi, bet nevar sagaidīt, ka visas ļaunās lietas tik pēkšņi tiek atmestas. Ja ap šo mesu nebūtu tiešām tik daudz nejauku izdarību, tad es gribētu, par spīti visiem tiem, kas tik nekrietni ar to apgājās, to atkal atjaunot. Es nevaru ne atzīt, ne palikt pie tā, ka jūs esat labi rīkojušies. To es jums gribēju pateikt.

Pāvestiešiem un muļķiem es varētu pretoties, jo varētu jautāt: kā jūs zināt, vai tas ir darīts ar labu vai ļaunu garu? Bet man nav ne jausmas, ko es varu panākt no velna, jo uz nāves gultas velns labprāt atgādina tiem, kas uzsāka šo spēli, sekojošus pantus: "Visi dēsti, ko mans debesu Tēvs nav dēstījis, tiks izrauti ar saknēm" (Mt. 15:13), - vai: "Šos praviešus Es neesmu sūtījis, un tomēr viņiem lieta steidzīga; Es neesmu viņiem uzlicis nekādus pienākumus, un tomēr tie sludina!" (Jer. 23:21). Kā tad viņi grib pastāvēt? Viņiem būs jādodas uz elli. Es gribētu velnam pie deguna pielikt asu šķēpu, lai visa plašā pasaule viņam kļūtu par šauru, jo es zinu, ka savu kalpošanas amatu neesmu pieņēmis pats, bet esmu izvēlēts pat pretēji manai gribai.

Tādēļ jūs esat darījuši nepareizi, ka šo spēli esat uzsākuši bez manas pavēles un līdzdalības un neesat iepriekš man prasījuši padomu. Es taču nebiju tik tālu. Jūs varējāt mani sameklēt vismaz ar vēstules palīdzību. Šī nebija tā nenozīmīgākā lieta, tādēļ būtu bijis vērtīgi, ka jūs man par to būtu atrakstījuši. Ja jūs paši izdarāt kādu noziegumu, kāpēc man par to vēlāk būtu jāatbild? Es tā neesmu ar mieru, jo tas man ir par grūtu. Ikviens pamana, ka jums nav Gara, lai gan jūs labi pazīstat Rakstus. Tomēr ir liela atšķirība starp šīm divām lietām: "jābūt" (vāc. val. "müssen sein") un "būt brīvam" (vāc. val. "frei sein"). "Jābūt" nosaka nepieciešamību, un tam jāpaliek nemainīgam, jo tas ir kā ticība. Nevienam es neļaušu to sev atņemt vai izmainīt. Tai jāpaliek manā sirdī uz visiem laikiem, un ikvienam tā brīvi jāatzīst. "Būt brīvam" nozīmē iemantot brīvu izvēli kaut ko darīt vai nedarīt, taču tā, lai to izmanto mans tuvākais un nevis es. Tāpēc turpmāk nekad nejauciet un nepārtaisiet "jābūt" ar "būt brīvam", kā to tagad esat izdarījuši, lai jums vēlāk nebūtu jāatbild par tiem, kas tika maldināti caur šo cietsirdīgo brīvību. Ja tu kādu mudini piektdienā neēst gaļu un nāves brīdī viņš par to uztraucas un domā: "Vai man, ka esmu ēdis gaļu, un tādēļ esmu pazudināts", tad Dievs no tevis pieprasīs atbildību par to.

Arī es gribētu uzsākt daudzas lietas, kurās man būtu ne mazums sekotāju, taču ko gan tas līdzētu? Es taču zinu, ka šie uzsācēji nevar pastāvēt cīņā, kā arī jūs to tagad redzat. Jā, viņi ir pat pirmie, kas padodas. Mīlie, kā būtu, ja es ļaudis iesaistītu kādā plānā, kā pirmais uz to pierunātu un tad pats aizbēgtu, nesagaidot drosmīgi nāvi. Ak, kā es būtu šos nabaga ļautiņus maldinājis! Tādēļ atvēlēsim arī citiem piena ēdienus tik ilgi, cik paši tos esam saņēmuši, līdz arī viņi kļūs stipri ticībā. Ir taču daudz tādu, kas labprāt pieņemtu un atzītu šīs lietas, bet nespēj pagaidām tās aptvert. Mēs viņus atstumjam ar savu nekrietno, straujo dabu. Mēs nedrīkstam aizmirst mīlestību pret tuvāko, bet tā vienmēr jātur acu priekšā, un visi darbi jā dara šajā mīlestībā. Ja mēs tā nedarīsim, arī mēs paši nevarēsim pastāvēt. Mums jābūt pateicīgiem un mēs nedrīkstam atraidīt tos, kas pagaidām vēl ir vāji ticībā. Mums jārikojas tā, jo to prasa mīlestība un vēl jo vairāk, lai nedarītu pāri savai ticībai. Tādēļ es jums saku un brīdinu: ja mēs nopietni nelūgsim Dievu un nerīkosimies pareizi, tad tas viss posts, ko esam uzkrāvuši pāvestiešiem, nāks pār mums. Šī iemesla dēļ es nevarēju ilgāk palikt prom, bet man bija jāierodas, lai jums to pateiktu.

Pagaidām pietiks par mesu. Rīt nedaudz turpināsim vēl par to un sāksim runāt arī par svētbildēm.

Otrais sprediķis pirmdienā pēc Invocavit svētdienas

Mīlie draugi! Vakardien jūs dzirdējāt, kādam ir jābūt kristietim, proti, ka visa viņa kristīgā dzīve, visa būtība nozīmē ticēt un mīlēt. Ticība ir taisna Dieva priekšā, bet mīlestība - cilvēku, tuvāko priekšā. Tādēļ parādīsim cilvēkiem mīlestību ar labdarību, padomu un palīdzēšanu, kā to nepelnītu un bez pūlēm esam saņēmuši no Dieva, tikai no Viņa žēlastības.

Kristietim jāievēro divas lietas: viena, kas ir sevišķi svarīga, kas jāveic tikai tā un ne citādi, un otra, kas nav īpaši svarīga, kuru var darīt vai nedarīt, nebaidoties par ticīgas dvēseles svētību. Šajās abās lietās jābūt mīlestībai pret tuvāko, kā mums Dievs to ir atklājis. Tai jāiet taisns ceļš, un tā nedrīkst nomaldīties ne pa labi, ne pa kreisi.

Arī svarīgajās lietās, kuras saistītas ar "jābūt", kā, piemēram, ticībā Kristum, mīlestība parādās nepiespiesti un pārlieku neuzmācoties. Tātad mise ir nepareizs iekārtojums, un Dievs ir tās ienaidnieks, jo viņa tiek piekopta tā, it kā būtu mūsu upuris un atzīstams darbs. Tādēļ tā jāaizliedz. Par to nav ne jājautā, ne jāšaubās, tāpat kā tev nav jāprasa, vai Dievs ir jāpielūdz.

Kaut gan mums ir pilnīgi skaidrs, ka šīs privātās mises ir jāaizliedz, kā es to jau esmu rakstījis, vēloties, lai tās visā pasaulē tiktu aizliegtas un paturēta tikta tikai evaņģēliskā mise¹, tomēr mēs nedrīkstam arī šeit aizmirst mīlestību un nedrīkstam cīnīties pret tām ar vardarbību. Tā vietā ir jāsprediķo ar vārdu un rakstu, ka šī veida mises turēšana ir grēcīga, un neviens nedrīkst par to ķīvēties. Lai tas viss paliek Dieva ziņā, un lai darbojas tikai Viņa vārds bez mūsu pūlēm un piedalīšanās. Kādēļ? - Tādēļ, ka manā varā neatrodas cilvēku sirdis tā kā podniekam māls, lai ar to darbotos pēc savas patikas. Cilvēku sirdis ir Dieva rokās, lai tās atgrieztu vai nocietinātu (Jer. 18:6; Rom. 9:21). Es nevaru ar šiem vārdiem iet tālāk kā vienīgi līdz ļaužu ausīm, jo sirdīs es nevaru iekļūt. Tā kā es viņu sirdīs nevaru ieliet ticību, tad es nevaru un arī nedrīkstu to nevienam uzspiest. Tas ir tikai un vienīgi Dieva ziņā. Viņš padara savu vārdu cilvēku sirdīs dzīvu, kad un kur to vēlas, pēc savas dievišķās gribas un gudrības. Tādēļ jādod šim vārdam brīvība un mums tajā nevajag iejaukties. Mums ir *Jus verbi* un nevis *executionem*, tas nozīmē, ka vārds mums ir gan jāsludina, bet tā sekas lai paliek tikai un vienīgi Dieva ziņā.

Ja es tagad steigtos un gribētu šo ļaunprātīgo mises turēšanu aizliegt ar varu, tad būtu daudzi, kas to tomēr atzītu. Būtu arī tādi, kas nezinātu, vai tā ir pareiza vai nepareiza, un viņi teiktu: "Es nezinu, kā man izturēties, es esmu spiests sekot baram un varai." Tādā veidā viņi iegūtu šaubu pilnu un nemierīgu sirdsapziņu, no kuras vēlāk grūti atbrīvoties. No šāda

---

¹Tā Lutera sauc Svēto Vakarēdienu.

piespiedu likuma tad iznāk acu apmāns, ārišķība, muļķība, cilvēku izgudrojums, no kā rodas šķietami svētie, liekuļi un lišķi, jo tur nav piedalījusies ne sirds, ne ticība, ne arī mīlestība. Kur šie trīs neveido vienu, no tā nekas neiznāk, kaut arī tas pēc būtības būtu labs un pareizs. Es par to neatdotu ne bumbiera kātiņu.

Pirmām kārtām, mums jāiemanto cilvēku sirdis, ko mēs varam izdarīt, sludinot Dieva vārdu, sludinot Evaņģēliju un norādot cilvēkiem uz viņu maldiem. Mums jāsaka: "Mīļie kungi, mīļie mācītāji, mīļie pāvestieši, atsakieties no mises! Mises turēšana nav pareiza. Jūs grēkojat, to piekopsdami, un tādā veidā dusmojat Dievu. To es vēlējos jums pateikt." Bet es negribēju dot viņiem nekādus norādījumus, nedz arī uzspiest kādu vispārēju kārtību. Tas, kas gribētu man sekot, varētu to darīt, kas negribētu, paliktu ārpusē.

Ja mēs tā rīkotos, šodien vārds iekristu sirdī viņam, rīt jau citam un tā vēl daudziem, un viņi paši drīz atzītu, ka ir kļūdījušies, un paši atteiktos no mises. Tā Dievs ar savu vārdu paveiktu daudz vairāk nekā tu, es un visa pasaule kopā, darbotamies pār ļaudīm ar varu. Dievs ieņem sirdi ar savu vārdu, un, kad sirds ir ieņemta, tad iegūts ir arī cilvēks. Galu galā šai nebūšanai ir jābeidzas pašai par sevi.

Tikai tad, kad visu prāti ir saskaņoti un no vairākām lietām izveidojusies viena, tā ka nav vairs nekādu aplamību, var aizliegt to, kas ir nepareizs. Ja tur vēl nepiedalās dvēsele un sirds, tad ļauj to izlemt Dievam. Es tevi ļoti lūdzu par to, jo citādi tu nepanāksi neko labu.

Es nerunāju to tāpēc, ka gribētu atjaunot misi. Es gribu to atstāt Dieva vārdam. Ja tā ir iznīcināta, tad lai tāda arī paliek. Tikai vienu jāievēro un vienmēr arī jāsludina, ka ticību nedrīkst ne gūstīt, ne saistīt, ne ieviest ar kādu īpašu kārtību kā kaut kādu lietu. Vadies pēc tā un nekā cita! Jūs redzēsiet, ka ar šādiem uzbrukumiem jūs neko nepanāksiet, un, ja jūs pie tā paliksiet, tad ziniet, ka es nebūšu ar jums. Tas nu jums vienreiz ir pateikts.

Ko tev tas var kaitēt, ja tu pret šādām ārējām lietām parādi pacietību? Tevī taču ir patiesa un stipra ticība Dievam, un šīs lietas tev nespēj nodarīt nekā ļauna. Mīlestība pieprasa, lai tu jūti vājajiem līdzī, kamēr viņi kļūst stiprāki ticībā. Tā darīja arī visi apustuļi. Reiz Pāvils aizgāja uz vareno pilsētu Atēnām un atrada tur templī daudz altāru. Viņš gāja no viena pie otra, apskatīja visas šīs dievības, bet nevienai no tām pat nepieskārs. Tā vietā viņš nostājās tirgus laukuma vidū un teica tautai, ka tā visa ir elkdievība. Vārds aizskāra viņu sirdis, un daudzus no šiem altāriem viņi paši nojauca. Tā elkdievība pati, bez uzbrukumiem un vardarbības, beidza pastāvēt (Ap. d. 17:22-34).

Tāpat vajadzētu rīkoties arī šeit. Ja es būtu redzējis, ka mācītāji notur misi, es būtu viņiem sprediķojis un brīdinājis, ka tā ir Dieva zaimošana un sadusmošana. Ja viņi būtu atgriezušies, tad es būtu viņus iemantojis, bet, ja nē, tomēr arī tad es negribētu ar viņiem plēsties un uzspiest savas domas ar varu. Es gribētu, lai darbojas vārds, un pats aizlūgtu par viņiem, jo ar tā Kunga vārdu ir radītas debesis, zeme un visas lietas (I Moz. 1:1; Ps. 33:6). Arī šeit jādarbojas šim vārdam un nevis mums - nožēlojamajiem grēciniekiem.

Summa Summarum. Es gribu par to sprediķot, es gribu par to runāt un rakstīt, bet es negribu nevienu piespiest ar varu, jo ticībai jārodas brīvi un neuzspiežot.

Ņemiet piemēru no manis! Es esmu turējies pretī pāvestam, grēku atlaišanai un visiem pāvestiešiem, bet bez varas, ļaunprātības un uzbrukumiem. Tā vietā es esmu tikai sludinājis Dieva vārdu, sprediķojis un rakstījis, citu neko. Kamēr es gulēju, tas pats vārds ir paveicis tik daudz, ka pāvestniecība ir kļuvusi vāja un bezspēcīga, bet neviens firsts vai ķeizars nav spējis to aizkavēt. Es nedarīju neko, jo visu paveica tikai manis sludinātais vārds. Ja es būtu šeit darbojies ar varu, tad es būtu uzsācis nepareizu spēli un Vācija piedzīvotu lielas asinsizliešanas. Kas tad notiktu? - Īstākā muļķu spēle, dvēseles un miesas samaitātība. Es sēdēju klusībā un ļāvu darboties vārdam.

Kā jums šķiet, ko domā velns, kad šīs lietas tiek kārtotas nemiera ceļā? Viņš sēž tur lejā, ellē, un domā: "Ak, cik jauku spēlīti ir uzsākuši šie stulbeņi! Tie tiks man. Šitā laupījuma daļa būs mana, lai tik viņi tā turpina. Man prieks par šo spēlīti." Velns vis nebēdājas par tādiem uzbrukumiem. Viņu var nobiedēt tikai, sludinot Tā Kunga vārdu un ļaujot vienīgi tam

darboties, jo Dieva vārds ir visvarens, un tas saista cilvēka sirdi. Kad sirds ir satverta, tad darbs tai sokas pats no sevis.

Senos laikos starp jūdiem arī bija maldu mācības un pagānisms pretēji Mozus likumam, bet ar cieņu pret apgraizīšanu. Vieni gribēja šo likumu paturēt, citi atkal ne. Tad nāca Pāvils un sludināja, ka apgraizīšanu var paturēt vai nepaturēt, jo viena pati par sevi tā nav nekas. Viņš teica, ka nebūtu gudri to pārtaisīt par "jābūt", bet gan vajadzētu atstāt brīvu izvēli, "to paturēt vai nepaturēt. Tā tas turpinājās līdz pat Hieronīma laikam. Viņš nāca un vēlējās iztaisīt no šīs lietas "jābūt", jo, iekļaujot likumā, viņš gribēja to aizliegt pavisam. Bet tad nāca Augustīns un bija tādās pašās domās kā Sv. Pāvils. Viņš teica, ka to var pildīt vai nepildīt. Sv. Hieronīms bija vismaz 100 jūdzes prom no Sv. Pāvila domām. Abi doktori laužija galvas, un neviens negribēja pakļauties otra viedoklim. Bet, kad Augustīns nomira, Hieronīmam izdevās panākt apgraizīšanas aizliegšanu. Vēlāk nāca pāvesti un, gribot arī kaut ko šai sakarā paveikt, izgudroja likumus. Tā no viena likuma atcelšanas radās tūkstošiem citu likumu, ar kuriem viņi mūs tagad ir apbēruši.

Tāpat notiks arī šajā gadījumā, ja šo lietu gribēs ietvert likumā, jo viens likums drīz radīs otru, otrs "trešo un tā tālāk, līdz tiem neredzēs vairs gala.

Šai reizei par to pietiks. Raudzīsim, mīļie draugi, ka ar saviem pārkāpumiem nemaldinām ticībā vājos, jo Kristus ir miris arī par viņiem, kā to Pāvils Rom. 14:1 māca. Pateiksimies un slavēsim Dievu.

Trešais sprediķis otrdienā pēc Invocavit svētdienas

Mīļie draugi, tagad mēs esam dzirdējuši par svarīgām lietām, kas ir ļoti nepieciešamas, par lietām, kurām jānotiek tieši tā un ne savādāk, proti, ka privātās mises ir jāaizliedz, jo tās ir pret Dievu. Es runāju par visiem tiem darbiem, ko Dievs ir pavēlējis vai aizliedzis un kas ir Viņa augstajā godībā apstiprināti. Tātad jūs esat arī dzirdējuši, ka nevienu nevajag piespiest ar varu, bet ir jāsprediķo vārds un jāļauj viņam brīvi darboties tā, kā tam jābūt, lai cilvēkiem tur nevajadzētu iejaukties. Es taču nevaru nevienu ne aizvest, ne iebīdīt ar koku debesīs. Es domāju, ka esmu to pietiekami skaidri pateicis, un ceru, ka jūs to esat beidzot sapratuši un to arī turpmāk nemsiet vērā.

Turpinājumā par lietām, kas nav obligātas, pār kurām Dievs mums ir atstājis brīvu izvēli - darīt tās vai nedarīt. Tās būtu, piemēram, došanās laulībā, svētbilžu uzstādīšana, kļūšana par mūkiem un mūķenēm, mūku un mūķeņu iešana prom no klosteriem, gaļas ēšana vai neēšana piektdienās un vēl tamlīdzīgi. Visas šīs lietas ir mūsu pašu brīvā izvēlē, un nevienam nebūs tās aizliegt. Ir ļoti nepareizi tās aizliegt, jo tas ir pret Dieva nolikto kārtību. Sv. Pāvils tās nosauc pat par velnu un maldu garu mācībām, kad viņš 1. Tim. 4:1-3 saka: "Gars saka skaidri, ka vēlākos laikos daži atkritīs no ticības, pieķerdamies maldu gariem un dēmonu mācībām, padodamies melkuļu liekulīgajiem vārdiem, kam pašu sirdsapziņa ar kauna zīmi apzīmēta. Tie aizliedz doties laulībā, pavēl atturēties no barības vielām, ko Dievs ir radījis, lai ticīgie un patiesības atzinēji saņemtu tā ar pateicību."

Par lietām, kuras ir brīvas un kuras var darīt vai nedarīt, ir jāspriež tā: ja tu tās spēj darīt bez sirdsapziņas apgrūtinājuma, tad dari vienmēr tās, bet ja tu to nespēj, tad labāk nedari, lai vēl vairāk neapgrūcinātu savu sirdsapziņu. Tās nedrīkst uzskatīt par vispārēju likumu, jo katram ir jādod brīva izvēle - pieņemt tās vai nepieņemt. Ja kāds mācītājs, mūks vai mūķene nevar atturēties, bet jūt savā sirdī aicinājumu doties laulībā, lai dara to brīvi. No šīm lietām nedrīkst iztaisīt likumu vai aizliegumu.

Raugies, lai tu esi labi apbruņojies un, šādi rīkodamies, vari pastāvēt Dieva, pasaules un jo sevišķi uz nāves gultas velna priekšā. Ar to vis nepietiek, ka tu saki: "Tie tā darīja. Mans kaimiņš piektdienās ēd gaļu, tāpēc arī es esmu to ēdis. Visi taču tā dara, es sekoju tikai pārējiem." Vēl neīstāki un nepamatotāki tavi vārdi ir tad, kad tu saki, ka šis vai tas priesteris tā ir sprediķojuši, jo arī tas nav pareizi. Tā tu nedrīksti domāt. Arī velns tad nenovēršas. Jā, ja tu neesi pārliecinātāks un labāk bruņojies kā vien ar šīm vārajām bruņām, tad tu esi pazudis. Šajā

gadījumā ikvienam ir jāpastāv pašam par sevi un jābūt tik droši apbruņotam, lai varētu pastāvēt cīņā pret velnu. Tev jābalstās uz skaidro Rakstu vietu, jo tikai tā tu pastāvēsi. Ja tevī šīs Rakstu vietas nav, tad tev ir neiespējami pastāvēt. Velns tevi aizraus prom kā rudenī sakaltušu lapu vējš.

Tādēļ mācītājiem, kas apņēmuši sievu, un mūķenēm, kas izgājušas pie vīra, ir stingri jāpaliek pie šīs Rakstu vietas, ar ko tie var turēties pretī velnam un pasaulei, kas dievišķu darbu neatstāj neapstrīdētu. Iegaumējiet Sv. Pāvila teikto, par ko runājām jau iepriekš, ka tā mācība, kas aizliedz laulību un ēdienus, ir no velna. To velns nevarēs jums ne atņemt, ne iznīcināt, jo viņš pats būs no tās ievainots.

Ja kāds mācītājs, mūks vai mūķene uzskata sevi par pārāk vāju, lai saglabātu šķīstību, un grib doties laulībā, tad lai pārbauda labi savu sirdsapziņu. Ja viņa sirds un sirdsapziņa ir tik stipri, ka viņš var pastāvēt un ir pārliecināts, ka nerīkojas pret Dievu, tad lai ar tīru sirdsapziņu un priecīgu sirdi dodas laulībā. Ja Dievs gribētu, lai visi mūki un mūķenes aptvertu šo lietu un tiktu atlaisti no klosteriem, tad būtu jāslēdz klosteri visā pasaulē. Ak, tā būtu arī mana viskarstākā vēlēšanās! Bet viņi taču to nesaprot, jo neviens to viņiem nav sludinājis. Viņi tikai noklausās, ka citi atstāj klosterus un apprecas, un arī apņem sievas un vīrus, lai gan bez stingra pamatojuma un ar nedrošu sirdsapziņu. Tas nav labi. Viņi seko stiprajiem, tiem, kas ir labi bruņojušies ar Rakstiem, taču paši ir neapbruņoti un neko nezina par šo brīvību. Tādēļ ar šiem ir lielas grūtības. Lai gan labāk, lai viņi ir ar nedrošu sirdsapziņu, bet ārpus klosterā, jo tad šiem nabadziņiem var palīdzēt labāk nekā, ja viņi paliktu klosterī.

Apkopošu tagad īsos vārdos. Tam, ko Dievs devis kā brīvu izvēli, ir arī tādām jāpaliek. Ja kāds to ir aizliedzis, kā, piemēram, pāvests, antikrists, tev nav viņam jāklausa. Ja viņš var bez zaudējumiem kaut ko darīt vai nedarīt, tad kāpēc viņš tā nerīkojas? Es taču mīlestības un kalpošanas tuvākajam dēļ labprāt nēsātu kapuci vai tonzūru, ja vien tas nekaitē manai ticībai. Mīļie draugi, manuprāt, tas tagad ir pietiekami skaidri pateikts, un jums nu būtu laiks arī saprast, ka no brīvības nedrīkst taisīt likumu un nedrīkst spriest arī tik strauji un viennozīmīgi: šis mācītājs ir apņēmis sievu, tāpēc tagad visiem mācītājiem jāprecas. Nepavisam ne tā! Šis mūks vai šī mūķene ir aizgājuši no klosterā, tāpēc visiem jāatstāj klosterus. Ne tā! Viens ir sadedzinājis svētbildes, cits sadauzījis krucifiksu, tāpēc mums visiem vajadzētu tagad tos dedzināt un plēst. Taču ne tā! Tāpat arī, ja es teiktu: šim mācītājam nav sievas, tāpēc lai nav nevienam mācītājam un nevienam no viņiem nebūs precēties. Nepavisam ne tā! Tie, kuri nevar saglabāt šķīstību, lai apņem sievas, turpretim tie, kuri var un grib saglabāt šķīstību, dara pareizi, ja atturas un dzīvo bez sievām, jo šādi cilvēki tad nedzīvo miesai, bet garam.

Mūkiem un mūķenēm nevajadzētu arī satraukties par dotajiem solījumiem, kā, piemēram, par šķīstības, paklausības un nabadzības saglabāšanu, tādēļ ka mēs nevaram zvērot neko tādu, kas ir pret Dieva bausli. Dievs mums ir devis izvēli - precēties vai neprecēties, bet tu, muļķi, uzdrošini no šīs brīvības pretēji Dieva kārtībai iztaisīt zvērestu. Brīvībai jāļauj palikt brīvībai, un no tās nedrīkst iztaisīt spaidus. Zvērests te, zvērests tur - tas nekam neder, jo ir pret Dieva bausli un kārtību. Šādi solījumi ir tas pats kā, ja es zvērotu, ka sitīšu savam tēvam pa seju vai kādam atņemšu viņa mantas. Vai tu domā, ka Dievu iepriecina šādi zvēresti? Cik nederīgs ir zvērests sist savam tēvam vai aplaupīt kādu, tikpat nevērtīgs zvērests ir saglabāt šķīstību, jo Dievs attiecībā uz to ir noteicis pavisam citu kārtību.

Tāpat Dievs ir mums atļāvis ēst zivis vai gaļu, un tam nav vajadzīgs ne likums, ne aizliegums. Tādēļ var uzskatīt, ka visi kartēzieši, visi mūki, mūķenes un citi, kas atrodas zem pāvesta likuma, ir atkāpušies no Dieva noliktās kārtības un brīvības, ko Dievs viņiem ir devis. Viņi nespēj neko pateikt par šo brīvību, jo tās vietā iestājas par saviem cilvēku likumiem un pieņēmumiem. Viņi domā, ja ēdīs gaļu, tad tiks nolādēti. Tomēr jāsaprot, ka pār visām lietām, kurās Dievs mums devis brīvību, nestāv nekāds ārējs likums vai aizliegums. Tātad ikvienam ir jāievēro, ka viņš neapgrūtina savu tuvāko un nerīkojas arī pret savu ticību un sirdsapziņu.

Daži vārdi par svētbildēm

Attiecībā uz svētbildēm ir skaidrs, ka tās ir liekas, jo mums taču ir dota brīva izvēle - tās turēt vai neturēt, lai gan to neciešamās izmantošanas un neticības dēļ būtu labāk, ka tādu vispār nebūtu. Par svētbildēm reiz izcēlās pat milzīgs strīds starp kādu ķeizaru un pāvestu². Ķeizars gribēja, lai nebūtu nekādu svētbilžu, savukārt, pāvests uzskatīja, ka tām tomēr jābūt, un galu galā šis nesaskaņas beidzās ar lielu asinsizliešanu. Patiesībā kļūdījās viņi abi, jo centās iztaisīt likumu no tā, ko Dievs mums devis kā brīvību. Mīlie, nepiedēvēsim augsto dievišķo godību sev! Ja Dievs šai lietā būtu vēlējies paturēt likumu, Viņš būtu tā izdarījis. Viņš tomēr tā nav darījis un ir devis mums brīvību, kādēļ tad tu gribi būt tik pārgalvīgs un pretēji Dieva kārtībai izgudro likumus un aizliegumus?

Svētbilžu ienīdēji saka, ka 2. Mozus 20:4 taču stāv rakstīts: "Netaisi sev tēlus vai dievekļus nedz pēc tā, kas ir augšā, debesīs, nedz pēc tā, kas ir virs zemes, nedz pēc tā, kas ir ūdenī, zem zemes". "Lūk," viņi saka, "šie skaidrie, patiesie vārdi mums aizliedz svētbildes." Mīlie draugi, es taču labi zinu, ka viņi uz to balstās, bet ar to viņi mums vēl neko līdz galam nepasaka. Kad mēs aplūkojam pirmo bausli un visa šī teksta domu, tad mēs saprotam pateikto, ka pielūgt drīkst tikai un vienīgi Dievu un nevis kādus tēlus. To mums pasaka arī turpmākais teksts 2. Mozus 20:5: "Nezemojies to priekšā un nekalpo tiem..". Tādēļ šiem svētbilžu nicinātājiem mēs varam teikt: "Tev aizliegta ir to pielūgšana un nevis taisīšana. Tu vari svētbildes taisīt vai netaisīt, bet pielūgt tās nedrīksti".

Ja viņi saka, ka ir taču skaidri rakstīts "netaisi sev tēlus", tad atbilde, ka tāpat stāv rakstīts - "tev nebūs tos pielūgt". Kopumā viņi panāk vien to, ka padara mūs nedrošus un liek šaubīties par šo tekstu. Taču kurš tad savās šaubās ir tik drošs, lai varētu atļauties plēst un postīt svētbildes? - Es neesmu. Arī Noa, Ābrahāms, Jēkabs un citi patriarhi taču cēla altārus par godu Tam Kungam. Patiesi, arī Mozus izveidoja un izstādīja tuksnesī vara čūsku (4. Mozus 21:9), kaut gan pats ir noliedzis taisīt tēlus un dievekļus. Vai tad čūska nav šāds tēls? Nu, ko par to teiks svētbilžu nicinātāji? Tiešām, viņš taču izveidoja divus ķerubus ar spārniem arī templī, vietā, kur meklēja un pielūdza vienīgi Dievu (2. Mozus 25:8-20). Vai arī tie nav tēli? Kā tad tu vari būt tik pārgalvīgs un no šī teksta secināt, ka svētbildes ir nicināmas un likvidējamas?

Mums ir jāsaprot un jāatzīst, ka taisīt un turēt svētbildes drīkst, bet pielūgt gan nedrīkst. Ja kaut kur atrastos tādas, ko mēs taisītos pielūgt, tad tās gan vajadzētu saplēst un iznīcināt, taču ne ar pašu trokšņošanu un noziegumiem, bet pēc augstākstāvošo pavēles. Tā rīkojās arī ķēniņš Hiskija, sadragādams vara čūsku, kuru bija darinājis Mozus (2. Ķēn. 18:4).

Svētbilžu nicinātāji varētu kļūt tik pārgalvīgi, ka teiktu: "Jā, šīs svētbildes tika arī pielūgtas, tādēļ mēs, tāpat kā ķēniņš Hiskija, esam ierosinājuši tās saplēst un iznīcināt". Uz to viņiem jāatbild tā: "Vai tu būtu tas cilvēks, kas drīkst mūs apsūdzēt svētbilžu pielūgšanā? Kādā veidā tad tu vari ieskatīties mūsu sirdīs? Kā tu vari zināt, vai mēs tās esam vai neesam pielūguši?" No šādas atbildes viņiem vajadzētu gan apklust. Acīm redzami te ir notikusi rupja kļūdīšanās un pārlieta aizraušanās ar svētbilžu iznīcināšanu. Ir pavisam cits veids, kā tikt galā ar šīm svētbildēm. Ir jāsludina, ka svētbildēm nav nekādas nozīmes un ka ar to izstādīšanu neviens Dievam nekalpo.

Tā rīkojās arī Pāvils, kad bija ieradies Atēnās, par ko jūs jau nesen dzirdējāt. Viņš iegāja templī un apskatīja visus tēlus un dievekļus, bet nevienu no tiem ne aizskāra, ne sadragāja, ne arī apgāza. Tā vietā viņš nostājās laukuma vidū un nosodīja atēniešus par viņu elkdievību un māņticību. Pāvils pret elkdievību sprediķoja, bet nerāva prom nevienu tēlu ar varu. Tu, savukārt, gribi bez sprediķiem, bet ar lielu troksni izpostīt altārus un iznīcināt svētbildes. Tā nav labi. Tādā veidā tu taču svētbildes neiznīdēsi; nē, tu pat pastiprināsi un pavairosi viņu ieviešanu.

Kad tu iznīcini svētbildes šeit, Vitenbergā, vai tad tu domā, ka tādā veidā tās izzūd visā pasaulē? - Nē taču! Sv. Pāvils, kā mēs lasām Ap. d. 28:11, brauca reiz kuāī, uz kura karoga bija

---

²Savā laikā, kad ķeizars bija Leo III (svētbilžu nīdējs), bet pāvests - Gregors II (718. g.)

uzzīmēta dioskūru zīme. Viņš nelika karogu noraut, nelika to saplēst un pat neko par šo zīmi nejautāja, bet atstāja to, kur tas ir. un brauca tikai tālāk.

No šī visa jums bija jāsaprot, ka ticībai nekaitē nekādas ārējas lietas, un tās nevar ticību samaitāt. Tikai jāargās, lai sirds pārāk nepieķeras šīm ārējām lietām un nepaļaujas uz tām. Par to mums jārunā, jāsprediķo un jāļauj, kā to jau dzirdējām, darboties vārdam. Vispirms lai Rakstu vārds iemanto sirdis un tām izskaidro šīs lietas. Tie neesam mēs, kam tas būtu jādara un kas to var izdarīt, jo šī lieta ir cita varā un cita spēkā. Tādēļ arī apustuļi Rakstos slavē tikai kalpošanu, nevis tās sekas.

Pie tā šoreiz apstāsimies un lūgsim Dieva žēlastību.

Ceturtais sprediķis trešdienā pēc Invocavit svētdienas

Mīļie draugi, šajās dienās esam dzirdējuši par ļoti svarīgām lietām, kā, piemēram, ka misi nedrīkst uzskatīt par upuri. Jānoliedz un jāizskauž viss, kas ir, tiek darīts pret Dieva vārdu, viss, kas apgrūtina sirdsapziņu un ir pret ticību. Vēl mēs esam runājuši par lietām, kas nav svarīgas, bet ir mūsu brīvā izvēlē, kā, piemēram, par laulības dzīvi, par mūkiem, mūķenēm un svētbilžu iznīcināšanu. Runājot par šīm četrām lietām, mēs esam allaž teikuši, ka vadītājam tajās vienmēr jābūt mīlestībai.

Sevišķi daudz es beigās runāju par svētbildēm, ka tās ir jāaizliedz tādā gadījumā, ja tiek pielūgtas, citādi tās varētu paturēt. Lai gan es vēlētos, kaut to ļaunprātīgās izmantošanas dēļ tās tiktu visā pasaulē iznīcinātas, jo neviens nevar garantēt, ka tās netiks izmantotas ļaunprātīgi. Kad cilvēks izstāda baznīcā svētbildi, viņš drīz vien domā, ka tādā veidā ir kalpojies Dievam, paveikdams labu darbu. Viņš cer par to kaut ko saņemt no Dieva, un tad nu tā ir visīstākā elkdievība. Šis tāpat ir pats lielākais un nopietnākais iemesls, kādēļ svētbildes būtu jāaizliedz, bet tieši to jūs neesat izpratuši un esat uzdevuši kādu citu - daudz mazāku iemeslu. Proti, ja kādam būtu svētbilde, viņš varētu to uztvert tieši, piemēram, krucifiksu kāds uztvertu tā, it kā tas būtu pats Kristus - Dievs un cilvēks. Nē, tie nav nopietni iemesli. Es domāju, ka šeit nav neviena, kas tik muļķīgi un aplami domātu, ka krucifikss ir viņa Kristus un Dievs. Man šķiet, ka viņš taču to uzskatītu tikai par tēlu un pieminētu savu Kungu un Viņa ciešanas. Taču pasaule gan ir pilna ar to īstu ļaunprātīgu izmantošanu. Kurš gan gribētu uzstādīt baznīcā koka, nemaz nerunājot par sudraba vai zelta, svētbildi, ja nedomātu, ka viņš tādā veidā kalpo Dievam? Vai jūs tiešām domājat, ka firsti, bīskapi un citi lieli kungi turētu baznīcās tik daudz dārgu, greznu sudraba un zelta svētbilžu un dotu ziedojumus, ja viņi neuzskatītu, ka tam ir liela nozīme Dieva acīs? - Nē, to nu viņi nedarītu.

Šis tomēr nav pietiekošs iemesls, lai iznīcinātu, saplēstu un sadedzinātu visas svētbildes. Mums jāatzīst, ka ir daudz cilvēku, kas tik aplami nedomā, bet zina un prot, kā pareizi izmantot svētbildes, kaut gan tādu tomēr ir pārāk maz. Tādēļ mēs nevaram un arī nedrīkstam tik strauji nosodīt to, ko kāds cilvēks var izmantot labi. Pareizi būtu sludināt, kā jau es to iepriekš esmu teicis, ka svētbildes nav nekas, ka Dievam tās ir vienaldzīgas, un, tās baznīcā uzstādot, vienalga - no zelta vai sudraba, mēs Viņam nekādā ziņā nekalpojam. Tāpat pareizi būtu sludināt, ka ar šo lielo naudu, kas izlietota svētbilžu uzstādīšanai, labāk būtu palīdzēts nabagiem, jo elkdievību Dievs ir aizliedzis, bet palīdzību ne. Ja firsti, bīskapi un pārējie būtu to dzirdējuši, tad svētbildes iznīktu pašas, bez visām nepatīkšanām un nemieriem, kā tas pēdējā laikā jau bija parādījies.

Tāpēc mums jābūt uzmanīgiem, jo velns ar visiem saviem apustuļiem viltīgi un ļoti slīpēti mūs meklē. Kad mēs redzam kādas lietas ļaunprātīgu izmantošanu, mēs nedrīkstam tik strauji spriest, ka tā steidzami jāiznīcina. Vai jūs saprotat, kādu spēli mēs būtu izspēlējuši, ja dzītos iznīdēt visas tās lietas, kas tiek neganti izmantotas? Ir ne mazums cilvēku, kas pielūdz sauli, mēnesi un zvaigznājus. Vai tādēļ lai izmetam no debesīm zvaigznes, nogrūžam sauli un mēnesi? - Nē, mēs tos tomēr labāk atstāsim. Vīns un sievietes daudzus dzen postā un ciešanās, daudzus pataisa par muļķiem, plānprātīgiem ļautiņiem, bet vai tādēļ lai izlejām visu vīnu un nogalinām sievietes? - Nē taču! Zelts un sudrabs, nauda un manta nodara cilvēkam daudz

Jauna, vai tādēļ tie būtu iznīcināmi? - Patiešām nē! Ja mēs gribam iznīcināt savu vislielāko ienaidnieku, kas dara mums vislielāko postu, tad mums jānogalina pašiem sevi, jo nav lielāka, kaitīgāka ienaidnieka kā mūsu pašu sirds. Pravielis Jeremija (17:9) saka: "Sirds ir ļaunprātīgi lokana pret visu, tā ir viltīga", "jeb, kā es to saprotu - ļaunprātīga, netaisna, kas vienmēr lokās uz visām pusēm. Mīļais, bet ko gan mēs panāksim, tādējādi rīkodamies? - Mēs nepanāksim neko labu, bet sagriezīsim visu ar kājām gaisā. Lai gan mēs neredzam, te nenoliedzami piedalās velns. Lai velnu pataisītu īsti melnu, nepieciešamas labas ogles, jo arī viņš, ierodoties uz baznīcas misi (vāc. v. Kirchmesse), ir skaisti tērpies.

Cilvēkam, kas liek uzstādīt daudz svētbilžu, viņu atmaskojot, jājautā: "Mīļais, saki man, vai tu tāpēc baznīcās liec svētbildes, ka domā labi pakalpot ar to Dievam?" Ja viņš atbild "jā", kā viņš arī sacīs, tad tev no tā jāsecina un tūlīt tam arī jāpasaka, ka viņš, izmantojot svētbildes nepareizi, ir ierīkojis elkdievību, izdarījis to, ko Dievs mums nav pavēlējis darīt. Viņš, tieši otrādi, nav ievērojis Dieva bausli un nav palīdzējis nabagiem, kā būtu pieklājies. Viņš teiks, ka iespējams taču vienlaicīgi palīdzēt nabagiem (Mk. 14:7) un taisīt svētbildes. Uz to tu atbildi, ka tas nav iespējams. Ja viņš no sirds neticētu, ka ar šīm svētbildēm kalpo Dievam, tad taču viņš netaisītu tik daudz nevajadzīgu izdevumu. Būtu viņš labāk iedevis vienu, divus guldeņus kādam nabagam, nekā izdevis piecdesmit, sešdesmit, simt guldeņu un vēl vairāk par nevajadzīgām lietām. Bet ar to es tomēr pilnībā nevaru apgalvot, ka tādēļ svētbildēm nav jābūt vai tās jāsaplēš un jāsaposta. No tā visa mums jāsaprot un pie tā arī jāpaliek, ka svētbildes pašas par sevi nav ne šādas, ne tādas, nav ne labas, ne ļaunas. Lai nu paliek brīvā izvēle - paturēt tās vai nepaturēt, bet ar stingru ticību un pārlicību, ka mēs ar šīm svētbildēm Dievam nekalpojam un Viņu neiepriecinām.

Šo lietu no jūsu prāta jums bija paņēmis velns, ko viņš man neatņēma, proti, ka svētbilžu lietošana jāatstāj brīvā izvēlē. Mums jāatzīst, ka diez vai ir atrodami cilvēki, kas svētbildes izmanto pareizi. Ja visā plašajā pasaulē būtu kaut viens, kas tās neizmantotu nepareizi, tad velns varētu man teikt: "Kādēļ tu nolādi to, ko var labi izmantot?" Spītību viņš ir panācis, bet man tomēr jāatzīst, ja es būtu bijis šeit, viņš nebūtu panācis tik daudz. Augstprātībā un spītībā viņš mums ir atņēmis lielu daļu; lai gan Dieva vārdam tas nav kaitējis.

Jūs gribējāt velnu nokrāsot melnu, bet esat aizmirsuši ogles un ogļu vietā paķēruši krītu. Tādēļ mums uzmanīgi jāraugās, lai tad, kad vēlamies ar viņu cīnīties, mēs labi protam izmantot Rakstus. Par to tagad būs gana.

Turpinājumā parunāsim par gaļas ēšanu un mazliet par to, kādai šajā gadījumā jābūt mūsu attieksmei. Mīlie draugi, patiesība ir tā, ka mēs esam brīvi un kungi pār visiem ēdieniem, vai tie būtu gaļa, zivis vai sviests, mēs drīkstam tos baudīt un ēst bez atšķirības un jebkad, kad vien mums tīk. To neviens nevar noliegt, jo pats Dievs mums ir devis šo brīvību; tā ir patiesa. Tomēr mums jāzina, kā šo brīvību izmantot pareizi, un ir liela atšķirība, kā šai gadījumā izturēties pret vājajiem un kā pret ietiepīgajiem. Tādēļ iegaumējiet labi, kā jums būs izmantot šo brīvību.

Pirmkārt, ja tu nevari atturēties no gaļas, nekaitējot sev, vai ja tu esi slims, tad ēd visu, ko vēlies. Kas grib, lai dusmojas par to. Un pat tad, ja par to dusmotos visa pasaule, tomēr tu tādā veidā negrēko. Dievs, pamatojoties uz šo brīvību, kuru savā žēlastībā ir tev devis, uzskatīdams par labu, sargā tavas vajadzības un veselību.

Otrkārt, ja kāds tev grib uzspiest, kā to ir izdarījis, piemēram, pāvests ar saviem muļķīgajiem likumiem, ka tev piektdienā gaļas vietā jāēdot zivis, tāpat kā gavēnī jāēdot zivis, nevis gaļa, olas, sviests vai pat vispār neesot jāēd utt., tad tev Dieva dotās brīvības dēļ gan nav jāatturas no neviena ēdiena. Tev jādara pāvestam par spīti tieši pretējais un viņam jāsaka: "Tieši tāpēc, ka tu man esi aizliedzis ēst gaļu un uzdrošinies no manas brīvības iztaisīt likumu, par spīti tev, es ēdīšu." Tāpat tev jārīkojas arī visās citās brīvajās lietās. Lūk, vēl viens piemērs: ja pāvests vai kāds cits man gribētu uzspiest valkāt tikai un vienīgi kapuci, viņam par spīti es to kapuci novilktu, vai viņš par to smietos vai izskatītos sapīcis; jā, pat ja viņš tāpēc kļūtu dusmīgs, neprātīgs vai muļķīgs. Ko Dievs man nav aizliedzis vai pavēlējis, kas ir mana brīvā

izvēle, no tā nebūs nevienam - ne cilvēkam, ne velnam, ne pat eņģeļiem - iztaisīt likumu, lai tas maksā kaut miesu un dzīvību.

Treškārt, ir tādi, kuri ticībā vēl ir vāji, kurus būtu jāpamāca un kuri labprāt ticētu tāpat kā mēs. Viņus kavē tikai nezināšana. Ja viņiem tāpat kā, paldies Dievam, mums būtu sludināts tikpat skaidri un saprotami, tad viņi šai lietā būtu ar mums vienoti un ne par ko te nedusmotos.

Pret šiem laba prāta ļaudīm mums jāizturas savādāk, salīdzinot ar stūrgalvīgajiem. Pret pirmajiem jāizrāda pacietība un jāatturas no mūsu lielās brīvības, kamēr tas nenodara mūsu miesai un dvēselei kādu postu vai briesmas. Jā, tas ir noderīgi un labi mūsu tuvākajam. Ja mēs savu brīvību izmantojam bez vajadzības rupji un mūsu tuvākajam par dūsmām, mēs viņu atstumjam, kaut gan ar laiku viņš būtu pievienojies mūsu ticībai.

Tā darīja Sv. Pāvils, kad lika apgraizīt Timoteju, jo citādi jūdi dusmotos. Viņš domāja: "Ko gan tas varētu kaitēt? Kamēr jūdi neziņas dēļ dusmojas, jāliek Timoteju labāk apgraizīt." Ap. d. 16:3: "...un viņš to apgraizīja jūdu dēļ, kas dzīvoja tanī apvidū..". Toties, kad Antiohijā viņi uzstāja, ka Titam jātiek apgraizītam, Pāvils nostājās pret viņiem visiem un par spīti Titu nelika apgraizīt. Viņš stingri palika pie sava.

Tāpat Antiohijā Pāvils rīkojās arī citu reizi ar Sv. Pēteri, kad tas, pielietojot savu brīvību, izrādīja aplamu saprašānu un rupji maldināja vientiesīgās sirdis. Pēteris atnāca pie vietējiem, sēdās ar viņiem, ēda cūkgaļu un visu, kas tiem bija un ko tie viņam lika priekšā, tādējādi atklāti izmantodams savu brīvību. Bet, kad Antiohijā parādījās jūdi, viņš tūdaļ atturējās un neēda kopā ar vietējiem visu, kā bija darījis iepriekš. Vietējie, kas tikko bija nākuši pie ticības, domāja: "Mēs arī nedrīkstam ēst gaļu, mums jādara tāpat kā jūdiem un jātur viņu bauslība". Kad Pāvils pamanīja, ka Pēteris ir sāpinājis un sadusmojis jūdu sirdis, viņš baidījās, ka šāda rīcība varētu samaitāt evaņģēlisko brīvību, tādēļ viņš atklāti, visu priekšā stingri norāja Pēteri, teikdams: "Ja tu, jūds būdams, dzīvo pēc pagānu un ne pēc jūdu paražām, kā tu gribi piespiest nejūdus dzīvot pēc jūdu dzīvesveida?" (Gal. 2:14)

No šī stāsta jums bija jāmācās, ka brīvību ir jāizmanto pareizi un īstajā laikā, lai šī kristīgā brīvība neko nemaitātu, nesadusmotu mūsu brāļus un māsas, kas pagaidām vēl ir vāji un nezinoši.

Šai reizei pietiks.

Piektais sprediķis ceturtdienā pēc Invocavit svētdienas

Mēs esam dzirdējuši par lietām, kas ir svarīgas, kā, piemēram, ka misi nedrīkst uzskatīt par upuri, jo tas ir pret ticību. Tāpat jūs esat dzirdējuši arī par lietām, kas nav svarīgas, bet atrodas mūsu brīvā izvēlē, piemēram, par mūku un mūķeņu aiziešanu no klosteriem, par mācītāju laulībām, par svētbildēm un to, kā mums šajos gadījumos jāizturas. Mēs nedrīkstam šīs lietas padarīt par spaidiem, bet mums jāļauj darboties tikai Dieva vārdam. Tagad aplūkosim, kādai jābūt mūsu attieksmei pret vissvētāko sakramentu.

Jūs jau bieži esat dzirdējuši mani sprediķojam pret pāvesta muļķīgajiem likumiem attiecībā uz sakramentu. Starp tiem viņš ir, piemēram, noteicis, ka neviena sieviete, pat ja tā būtu iesvētīta mūķene, nedrīkst mazgāt drānu, uz kuras ir atradusies Kristus miesa, izņemot gadījumu, kad pirms tam to jau ir mazgājis mācītājs vai mūks. Tāpat viņš noteicis, ja kāds lajs aizskartu ar savām rokām Kristus miesu vai biķeri, viņam būtu jānogriež pirksti vai jānoberž ar ķieģeli āda. Pāvestniecībā ir vēl daudz šādu muļķīgu likumu. Šo jautājumu pāvestieši ir padarījuši jums par lielāku sirdsapziņas lietu nekā visas viņu pašu netiklības un Dieva zaimošanas, kas notikušas tik atklāti pret Dievu un skaidrā dienas laikā, ka par to jau dzied bērni uz ielas. Par šo es esmu jau vairākkārt sprediķojis un, gudri rīkodamies, esmu panācis cilvēku izpratni, ka šie pāvesta muļķīgi aplamie likumi neattiecas ne uz kādiem grēkiem, līdz ar to neviens lajs negrēko, aizskardams Kristus miesu un biķeri ar savām rokām.

Jums jāpateicas Dievam, ka esat saņēmuši šādu sprediķi un līdz ar to izpratni, jo jums ir zināšanas, kuru pietrūkst pat daudz lielākiem, nozīmīgākiem ļaudīm. Bet tagad jūs sākat

rīkoties gandrīz tikpat mulķīgi kā pāvests, uzskatīdami, ka sakraments ir jāaizskar tieši ar rokām, tādējādi gribot būt labi kristieši. Jūs esat aplami rīkojušies un izturējušies pret šo vislielāko dārgumu rupji, tā ka nebūtu nekāds brīnums, ja Dievs jūs drīz vien par to sodītu. Visu ko citu Dievs varētu paciest, bet rupju apiešanos ar šo lietu Dievs nevar un negrib paciest. Jūs esat tagad iztaisījuši vispārēju kārtību un uzspiežat, ka ikvienam esot bez bijības un kautrēšanās kāri ar paša rokām jāņem sakraments " Kristus miesa un asinis. Ja jūs to nepārtrauksiet, tad lai mani nemēģina aizturēt ne ķeizars, ne ķēniņš, ne kāds cits; es gribēšu netraucēti no jums aizbēgt. Es varu atklāti pateikt, ka neviens no maniem ienaidniekiem, kas man ir daudz ļauna darījuši, nav sagādājis man tik daudz bēdu kā šajā gadījumā jūs, mani draugi. Šādā veidā jūs mani esat patiešām aizskāruši.

Ja jūs gribat tādējādi izrādīties kā labi kristieši un vēlaties lepoties ar to, ka sakramentu, kas ir Kristus miesa, aizskar ar rokām, tad taču jūdi, Hērods un Pilāts ir bijuši vislabākie kristieši; jā, es domāju, jo viņi pieskārs Kristus miesai. Nē, mīlie draugi, tā tas neiet cauri. Dieva valstība nepastāv kādās ārējās lietās, kuras var aizskart vai sajust, bet gan ticībā un spēkā.

Jā, tu gribētu sacīt: "Mēs dzīvojam un mums būs dzīvot pēc Kristus parauga. Kristus ir noteicis, ka mums jāņem maize ar rokām, jo Viņš ir teicis: "Ņemiet un ēdiet, tā ir mana miesa", " pēc kā mācekļi to ņēma ar rokām. Kādēļ tad arī mums nevajadzētu ņemt ar rokām?" Atbilde ir. "Lai gan es nemaz nešaubos, ka mācekļi sava Kunga miesu ņēma ar rokām, tātad arī tu bez grēka tā vari darīt, tomēr es nedomāju, ka te vajadzētu lielīties, nedz arī darboties ar likumu. Tas tādēļ, ka velns, mūs meklēdams, varētu runāt: "Kur tu Rakstos izlasīji, ka "ņemt" nozīmē "aizskart ar rokām"?" Kā es to attaisnošu un izturēšu? Jā, kā gan es viņam atbildēšu, kad viņš man parādīs pretrunas un pierādīs, ka "ņemt" nenozīmē tikai "iegūt ar roku palīdzību", bet pietuvināt sev arī ar citiem paņēmieniem? Kad Jānis apraksta mūsu Kunga krustā sišanu un tos, kas deva Viņam dzert etiķi, viņš Jņ. 19:30 raksta: "Etiķi ņemis..". Šeit tev taču jāatzīst, ka Kristus, pienaglots pie krusta, nevarēja aizskart etiķa sūkli ar rokām. Ko es tad varētu atteikt velnam pretī? Es esmu sapratis, ka man, gribot vai negribot, ir jāatzīst, ka "ņemt" nozīmē ne tikai ņemt ar rokām, bet arī citus pietuvināšanas veidus.

Tādēļ, mīlie draugi, aplūkojot šādas vai līdzīgas lietas, mums jāstāv uz stingra pamata, lai spētu izturēt velna uzbrukumus. Es nesaku, ka jūs esat grēkojuši, ņemdami Kristus miesu ar rokām, un tomēr jūs neesat paveikuši arī labu darbu, jo tas visā pasaulē ir izraisījis dusmas. Visā kristietībā ir tradīcija, ka vissvētāko sakramentu saņem no priestera rokām. Kādēļ tu negribi pakalpot vājticīgajiem un gribi atteikties no brīvas izvēles, jo nedz aizskaršana, nedz izvairīšanās pieskarties tev taču nenodara nekāda ļaunuma?

Tādēļ nevajadzētu veco, teicamo paradumu vietā ieviest jauninājumus, iekams nav kārtīgi sludināts Evaņģēlijs, tas saprasts un ticēts. Mīlie draugi, tādēļ lietās, kas attiecas uz Dievu, rīkosimies godīgi un gudri, jo Dievs necieš, ka ar Viņa lietām rupji apietas. Ar citām ārējām lietām tu vari apieties, kā tev tīk, bet ļauj mūsu Kungam un Dievam Viņa lietas un pazemīgi tici Viņa vārdiem. Tādēļ mans vērtīgākais padoms un karstākā vēlēšanās ir, lai jūs atturētos no šādas lietu kārtības sajaukšanas.

Turpinājumā parunāsim par abiem vissvētākā sakramenta veidiem " Kristus miesu un asinīm. Lai gan es uzskatu, ka, pēc mūsu mīļā Kunga Jēzus Kristus iestādījuma, sakramentā ir jāsaņem tā abi veidi, kā tas aprakstīts trijos evaņģēlijos un Pāvila [rakstos], tomēr nevajadzētu to tik strauji noteikt ar likumu un radīt kādu vispārēju kārtību, pirms visi nav labi mācīti un vājticīgie vairs nedusmojas. Mums jāsludina un jāveicina vārds un sekas jāatstāj Dieva ziņā. Ja tas tā nenotiek, šī lieta pārvēršas ārišķībā un liekulībā, kas velnam it labi patīk. Kad mēs ļaujam vārdam darboties brīvi un nesaistām to ne ar kādu darbu, tad šodien tas aizskar vienu, rīt otru, tad iekrīt sirdī, satverot to, un tā tas turpinās, līdz nevar vairs izšķirt sākumu.

Man atrakstīja, ka kādi šeit sākuši lietot sakramentu ar tā abiem veidiem. Šo ziņu esmu saņēmis ar prieku. Jums tā būtu vajadzējis turpināt vienmēr uz priekšu, neietverot vispārējā kārtībā un neuzspiežot. Bet nu jūs rīkojaties juku jukām un gribat ikvienu piespiest uz to ar

varu. Jūs kļūdāties, mīlie draugi, domādami, ka esat labi kristieši, ja aiztiekat sakramentu ar rokām un lietojat abus tā veidus. Šādā veidā pat nesaprātīgs lops varētu būt labs kristietis.

Tādēļ, mīlie draugi, izturieties godbijīgi pret šīm augstajām lietām, šeit nedrīkst būt nekādu rupjību. Skatieties arī uz vājajiem un visiem tiem, kuriem vēl jāpievienojas mums un kurus mēs atgrūžam ar šādu pārsteidzību un aplamībām. Mīlie draugi, nepārsteidzieties, lai velns jūs nenovestu no pareizā ceļa, kas ir viņa nolūkā. Man diemžēl jāsaka, ka neviens ienaidnieks nav tā sāpinājis manu sirdi kā jūs, no kuriem man taču būtu bijis jāsaņem atbalsts un mierinājums. Lai notiek, Dievs vēl griezīs visu uz labu, ja vien jūs Viņam gribēsiet sekot un atteikties no pārsteidzībām un aplamas lietu kārtības. Kā es esmu sapratis, jūs to darīsiet.

Šai reizei pietiks, bet rītdien vēl turpināsim.

Sestais sprediķis piektdienā pēc invocavit svētdienas

Mūsu pārdomās par visvarīgākajām lietām mēs tagad esam nonākuši līdz Kristus miesas un asins sakramentam, par kuru nedaudz jau parunājām vakardien. Šo tēmu turpināsim šodien, pārrunājot, kā mums šai sakarībā izturēties un šo sakramentu saņemt cienīgi.

Pirmkārt, ir ļoti svarīgi, ka jūs labi pārbaudāt savu sirdi un sirdsapziņu un saredzat lielu atšķirību starp sakramenta ārējo un iekšējo, proti, garīgo saņemšanu. Miesiskā jeb ārējā sakramenta saņemšana ir tā, kurā Kristus miesu un asinis saņem ārēji, ar muti. Šādi to saņemt var visi cilvēki – pat bez ticības un mīlestības, taču šāda saņemšana nepadara nevienu par kristieti. Būtu slikti tikt uzskatītam par kristieti tikai ēšanas un dzeršanas dēļ.

Iekšējā, garīgā, īstā sakramenta saņemšana ir pavisam cita lieta. Tā nesastāv tikai no Kristus miesas un asiņu ārējas saņemšanas, bet [izpaužas] sakramenta patiesajā būtībā un augļos, kad šī saņemšana notiek ticībā. Neviena cita ārēja zīme mūs, kristiešus, neatšķir no citiem ļaudīm kā vien šis sakraments un Kristība. Taču bez ticības sakramenta saņemšana nav nekas. Ticībai jābūt, lai ārējo saņemšanu padarītu vērtīgu un mūs par atzīstamiem Dieva priekšā, jo citādi tas ir tīrākais acu apmāns un ārišķība, kurā kristietībai nav jāpiedalās. Kristietība pastāv ticībā, kas nav un negrib būt saistīta ne ar kādām ārējām lietām. Lai mēs cienīgi saņemtu sakramentu, mums jābūt stiprai ticībai, ka Jēzus Kristus Dieva Dēls ir vienīgais gandarītājs par mūsu grēkiem, jo Viņš ir ņēmis mūsu grēkus un pārkāpumus uz saviem pleciem un krustā, nāvē un ciešanās ir samierinājis mūs ar Tēvu. Viņš ir mūsu aizstāvis un starpnieks, dod mums žēlīgu un labsirdīgu Tēvu, kas caur savu vienīgo Dēlu, mūsu Kungu Jēzu Kristu, grib piedot un nekad vairs neatgādināt mūsu grēkus. Dēls ir iestādījis savas miesas un asins sakramentu, lai nodrošinātu un vairotu mūsu ticību, un ir pavēlējis to lietot.

Kam ir ticība, tas šeit ir piederīgs un ir pietiekami cienīgs saņemt šo sakramentu – Kristus miesu un asinis. Cilvēkam, kas patiesi un nešaubīgi tic, ne grēki, ne nāve, ne elle, ne velns nevar kaitēt, jo Dievs ir mūsu sargs un aizstāvis. Par spīti visiem mūsu grēkiem, nāvei, par spīti ellei un visiem velniem, kas man grib nodarīt pāri, Dievs mani aizstāv, sargā, dod savu patvērumu tā, ka viņi nevar no manis iegūt it neko, tieši pretēji, viss kalpo pretēji viņu gribai un viņiem par sodību. Tas ir tas lielais, nenovērtējamais dārgumu dārgums, kas mums ir dots Kristū, ko neviens cilvēks nespēj panākt caur vārdiem un ko neviena cilvēciska sirds nespēj aptvert. To spēj tikai ticība.

Taču tāda ticība nav visiem cilvēkiem, tādēļ no šī sakramenta nedrīkst izveidot kādu vispārēju likumu, kā to jau ir izdarījis pāvests ar saviem briesmīgajiem, muļķīgajiem noteikumiem, proti, ka visiem kristiešiem Lieldienu gavēņa laikā vienreiz obligāti jāiet pie sakramenta. Gadījumā, ja kāds tā nerikojas, par sodu viņu neapglabā iesvētītos kapos. Nu, vai pāvests nav izgudrojis vienu šausmīgi aplamu likumu? Kāpēc tā? – Tāpēc, ka mēs visi neesam vienādi un mums visiem nav vienāda ticība – vienam tā ir stiprāka nekā otram. Ir tādi, kas lēkā, un citi, kas knapi spēj parāpot. Tādēļ ir neiespējami, ka šim sakramenta jautājumam uzspiež vienu kopīgu kārtību.

No tā jūs viegli varat secināt, ka visa pārējā gada laikā nenotiek tik daudz grēkošanas un šausminošas Dieva zaimošanas kā Lieldienu laikā un tieši šī nekristīgā likuma dēļ, kas grib

visus cilvēkus piespiest ar varu pie sakramenta, vai tie būtu cienīgi vai necienīgi, jautrā prātā vai nopietni. Pat ja visa laupīšana, slepkavošana, laulības pārkāpšana un, netiklība tiktu apvienotas, tomēr šī grēkošana pat pārspētu visus iepriekš minētos grēkus, un tas notiek tieši tajā laikā, kad gribētos būt visšķīstākam un vistīrākam.

Ir skaidrs kā diena, ka pāvests šajā gadījumā ir rīkojies mulķīgi un nekristīgi, jo viņš taču nepazīst sirdis un nezina, vai tās tic vai netic. Cilvēks nevar zināt par otra cilvēka sirdi, vai tā ir ticīga vai neticīga. Kā es varu zināt, vai tu tici, ka Kristus iestājas par tevi un arī tev dod visu, kas Viņam ir, arī savas asinis, un uzrunā tevi: "Nāc droši, nebaidies, šie ienaidnieki tev nevar kaitēt. Ļauj, lai velns, nāve, grēki, elle nostājas pret tevi, jo, ja tev esmu es, viņi nevar tevi iegūt. Tikai paļaujies uz mani, uzticies man, es gribu tev palīdzēt." Tas, kas pastāv tādā ticībā, šeit ir piederīgs un cienīgi saņem sakramentu par drošību un pierādījumu, ka viņš uzticas Dieva solījumam. Bet šāda ticība nav visiem. Ak, Dievs gribētu, kaut tā būtu vismaz katram desmitajam.

Tādēļ jāspriež godīgi un nav jāizgudro nekāda vispārēja kārtība, kas noteiktu, kam un cik bieži bez izšķirības jāiet pie sakramenta. Šis neizteicami dārgās dāvanas, kuras Dievs savā žēlastībā mums devis, nevar būt vienlīdzīgas visiem. Tās dotas tikai tiem, kas ticīgi pastāv pārbaudījumos, vajāšanās, likstās "vai nu miesīgās, vai garīgās, ārējās vai iekšējās, vai tās nāktu no cilvēkiem vai no velna. Kad velns dara tavu sirdi vāju, šaubīgu un bailīgu, tā ka tu vairs nezini, kā pastāvēt Dieva priekšā, kad viņš rāda tev tavus grēkus, darīdams tevi nedrošu un izmisušu, tad raugies, ka tu ņem dalību pie šī vērtīgā, dižā dārguma. Uzticies, ka tas jau tev ir. Jesaja (66:2) un Dāvids (Ps. 51:19) saka, ka Dievs grib mājot šādā drebošā, salauztā sirdī un viņu mierināt. Kam gan citam būtu nepieciešams patvērums, aizsardzība un atbalsts ja ne tādām, kam kaut kas sāp un kas izjūt iekšēju pretestību?

Tādēļ tam, kas neapjauš, ka viņu grauž viņa grēki un nomāc velns, vēl nepienākas šis ēdiens. Šis ēdiens pats pieprasa izsalkušu, dedzīgu cilvēku un labprāt ieiet šādā izsalkušā dvēselē. Kas diendienā cīnās ar grēku un gribētu no tiem atbrīvoties.

Ja cilvēks tā vēl nejūtas, tad labāk uz kādu laiku lai atturas no sakramenta. Šis ēdiens negrib nonākt paēdušā, pilnā sirdī, bet, ja tas tur nonāk, tas ir tai par kaitējumu. Tādēļ, ja jūtam šādu sirdsapziņas izmisumu un bijīgās sirds nedrošību, tad iesim pie sakramenta visā pazemībā un godbijībā, taču nebūsim rupji un nedrāzīsimies pie tā kā cūkas pie siles bez mazākās bijības un bailēm. Diemžēl ne vienmēr mēs esam tā cienīgi, jo, ja šodien es žēlastībā esmu tam gatavs, tad rīt varbūt ne. Jā, var gadīties, ka vesela pusgada laikā es tikai vienreiz esmu tik bijīgs, lai ietu pie sakramenta.

Šeit nu mums visubeidzot ir jāatzīmē, ka viscienīgākie iet pie sakramenta ir tie, kas savus grēkus, velnu un nāvi redz un ir ar šiem ienaidniekiem nemītīgā cīņā. Sakramentu vispareizāk un visnoderīgāk ir dot tieši tādiem, jo tad šie cilvēki var tajā pastāvēt un droši ticēt, ka ienaidnieki viņiem nespēj neko padarīt, kamēr visstiprākais, kas var mūs izglābt no visa posta, bailēm, pretestības un sirdsēstiem, ir viņu pusē.

Tā darīja Kristus, iestādīdams šo sakramentu. Vispirms Viņš ļoti nobiedēja savus mācekļus un satricināja viņu sirdis, sacīdams, ka grib viņus atstāt un ka to starpā ir tas, kurš Viņu nodos. Mācekļiem tas bija kā rūgts malks, biedējoša vēsts "ka viņus pametīs tas, uz kuru bija liktas lielākās cerības, tāpat ka viens no viņiem ir nodevējs. Mācekļu sirdis noskuma, un viņi paši ļoti nobijās, ka viņiem jābūt tā nodevējiem, no kā bija saņēmuši tik daudz laba, kas bija izturējies pret viņiem tik draudzīgi un tēvišķi kā tēvs pret saviem bērniem. Kāds no viņiem būs domājis: "Ak, Dievs, vai tiešām tu gribi, lai es izdaru tik lielu grēku?" Mīlie mācekļi tad sēdēja tā, it kā viņi visi būtu ļaundari un sava mīļā Kunga un Skolotāja nodevēji. Tūlīt pēc tam, kad Kristus bija viņus darījis bailīgus un drebošus, Viņš iestādīja šo sakramentu visiem par mierinājumu un atspirdzinājumu.

No tā jūs varat spriest, kādai sirdij šis sakraments ir visnoderīgākais, proti, sirdij, kas ir nomākta, norūpējusies, izbijusies. Šī maize ir mierinājums bēdīgajiem, zāles slimajiem, dzīvība mirstošajam, ēdiens izsalkušajam un vērtīgs dārgums visiem izslāpušajiem un nabadzīgajiem.

Šoreiz pietiks par sakramenta lietošanu. Pie tā tad arī apstāsimies un izlūgsimies Dievam žēlastību.

Septītais sprediķis sestdienā pēc invocavit svētdienas

Mīļie draugi, vakardien jūs dzirdējāt par vissvētākā sakramenta " Kristus miesas un asiņu " lietošanu, kā arī par to, ka viscienīgākie saņemt šo sakramentu ir tie, kuros velns iedzinis nāves baismas, kuriem ir nedrošības pārņemta sirdsapziņa un kuri baidās no grēkiem un elles. Tādi iet pie sakramenta bijīgi un cienīgi, lai stiprinātu savu vājo ticību un mierinātu izmisušo sirdsapziņu. Šī ir pareizā Kristus miesas un asiņu sakramenta lietošana. Gadījumā, ja kāds nejūtas cienīgs, tas lai nogaida, līdz Dievs ar savu vārdu viņu aizskars un aicinās.

Tagad parunāsim par šī sakramenta augli " mīlestību, proti, ka mums jāizturas pret savu tuvāko tāpat, kā pret mums ir izturējies Dievs. Mēs taču esam saņēmuši no Dieva patiesu mīlestību un īstu labdarību. Vai tā nav neizteicami liela mīlestība, ka Viņš sūtījis no debesīm savu vienpiedzimušo Dēlu, licis Viņam nākt miesā, lai glābtu un atbrīvotu mūs no grēkiem, nāves, velna un elles? Vai tā nav neizmērojami liela mīlestība, ka Dievs mums šo dārgumu ar savu vārdu sprediķos dara zināmu un dāvina caur savu Dēlu, mūsu Kungu Jēzu Kristu, uzvaru pār grēku, nāvi, velnu un elli, tā ka pat es varu ar to lepoties, it kā pats būtu to paveicis? Tādējādi Kristus ir mūsu pestīšana, taisnošana, mūsu gudrība un svētība (1. Kor. 1:30). Viņš nepārtraukti aizstāv mūs un ir mūsu aizbildnis Tēva priekšā.

Šai neizsakāmajai mīlestībai, kuru nespēj aptvert neviena cilvēka sirds, ir jārosina arī mūs mīlēt savus tuvākos, darīt tiem labu, palīdzēt, dot padomu, kā vien spējam, un ikreiz, kad tas vajadzīgs. Taču tādu mīlestību es šeit vēl nejūtu. Kaut gan jums ir daudz sludināts, tomēr neviens negrib to pieņemt. Citas, nevajadzīgas lietas gan šeit ir atrodamas, no tām jūs nevar pat atturēt. Kristiešus atpazīst pēc tā, ka viņu starpā ir mīlestība, kā to Kristus (Jņ. 13:34-35) ir teicis saviem mācekļiem: "Jaunu bausli es jums dodu, ka jūs cits citu mīlat, kā es jūs esmu mīlējis, lai arī jūs tāpat cits citu mīlētu. No tam visi pazīs, ka jūs esat mani mācekļi, ja jums būs mīlestība savā starpā". Tāpat arī Sv. Pāvils 1. Kor. 13:1-3 saka: "Ja es runātu ar cilvēku un eņģeļu mēlēm un man nebūtu mīlestības, tad es būtu skanošs varš vai šķindošs zvārgulis. Un, ja man būtu pravieša dāvanas un ja es zinātu visus noslēpumus un atziņas dziļumus, un ja man būtu pilnīga ticība, ka varētu kalnus pārcelt, bet nebūtu mīlestības, tad es neesmu nekas. Un, ja es visu savu mantu izdalītu nabagiem un nodotu savu miesu, lai mani sadedzina, bet man nebūtu mīlestības, tad tas man nelīdz nenieka". Šie ir trāpīgi un stipri vārdi, bet jūs vēl neesat tiem sekojuši.

Jūs šeit, Vitenbergā, esat saņēmuši patiesi lielas Dieva dāvanas, no kurām lielākā ir Rakstu pazīšana, kas vispār taču ir liela dāvana un žēlastība. Turklāt jums ir patiesi un skaidri Evaņģēlijs, bet mīlestībā jūs tomēr neesat tālu tikuši. Tas, ka Dievs jums dara labu un izdala savas dāvanas, jums patīk, bet ar citiem dalīties jums gan negribas: neviens negrib pasniegt otram palīdzīgu roku, neviens negrib uztvert otra vajadzības nopietni, jo ikviens domā vispirms par sevi un savām lietām un ļauj, lai ar otru notiek kas notikdams. Lai tā nu arī būtu, ka kādreiz kādam ir palīdzēts, tikai neviens neskatās uz nabadziņiem, kā tiem varētu palīdzēt. Nožēlojami, ka esmu jums jau tik ilgi sludinājis un savās grāmatās runājis tieši par ticību un mīlestību, bet mīlestību pie jums vēl arvien neesmu novērojis.

Es gribu jums teikt: ja jūs neizrādīsiet savstarpēju mīlestību, tad Dievs sūtīs pār jums lielas nelaimes, jo Viņš nevēlas sludināt un atklāt savu vārdu veltīgi. Tāpat Dievs negrib, ka Viņa vārdu neciena un negodā. Mīļie draugi, jūs pārāk stipri kaitināt Dievu. Ja šis vārds būtu jau senāk sludināts mūsu tēvu tēviem, viņi, iespējams, būtu izturējušies savādāk nekā jūs. Jūs neesat rīkojušies nopietni. Runāt par mīlestību jūs protat, bet jūsu runām diemžēl neseko darbi. Ar nevajadzīgiem māņiem jūs mākat apieties, bet patiesi vajadzīgas lietas atstājat novārtā. Lai Dievs dod, ka turpmāk jūs nepaliktu tikai vārdos, bet ar visu sparū prastu tos pierādīt darbos.

Pie tā šoreiz apstāsimies.

Astotais sprediķis jeb īss ziņojums par grēksūdzi reminiscere svētdienā

Mēs jau iepriekš esam dzirdējuši par visām svarīgākajām lietām, izņemot grēksūdzi, par kuru mazliet parunāsim tagad.

Vispirmām kārtām, grēksūdze ir pamatota Rakstos, proti, ja kāds bija publiski grēkojis un cilvēki par to uzzināja, viņš tika atklāti saukts visas draudzes priekšā. Ja viņš atsacījās no sava grēka, draudze par viņu aizlūdza un palīdzēja izlīdzināties. Gadījumā, ja cilvēks negribēja atsacīt grēkam un uzklaust draudzi, viņš tika izslēgts no draudzes un izraidīts no sapulces, tā ka nevienam vairs nevarēja būt ar viņu kas kopīgs.

Kristus par grēksūdzi saka: "Bet, ja tavs brālis grēko, tad noej un pamāci viņu zem četrām acīm; kad viņš tev klausā, tad tu savu brāli esi mantojis. Un, ja viņš neklausā, tad pieaicini vēl vienu vai divus, lai no divu vai triju liecinieku mutes katrs vārds tiek apstiprināts. Bet, ja viņš tiem neklausā, tad saki to draudzei; bet, ja viņš neklausā arī draudzei, tad turi viņu par pagānu un muitnieku" (Mt. 18:15-17). Ja draudze viņu noraidīja vai ja draudze viņu atkal pieņēma, tad viņš bija arī Dieva noraidīts vai pieņemts. Tieši to saka arī mūsu Kungs: "Patiesi, es jums saku: ko vien jūs virs zemes siesit, tas būs siets arī debesīs; un, ko vien jūs virs zemes atraisīsit, tas būs atraisīts arī debesīs" (Mt. 18:18).

Mūsdienās baznīcās vairs nav ne mīņas no šādām grēksūdzēm. Šajā ziņā Evaņģēlijs ir it kā pazemināts. Ja kāds apņēmtos atkal ieviest šādu grēksūdzi, viņš paveiktu patiešām labu un vajadzīgu darbu.

Mīļie draugi, patiesi, jums vajadzētu savas pūles ziedot šādas grēksūdzes atjaunošanai un likt mierā citas lietas, jo par to neviens nedusmotos. To vajadzētu darīt sekojoši: kad tu redzi kādu augļotāju vai zagli, laulības pārkāpēju, netikli, dzērāju vai tamlīdzīgi pārkāpēju, tad aizej klusām pie viņa un nopietni brīdini, ka tam jāpārtrauc visa šī grēkošana. Ir labi, ja viņš tevi uzklausa, bet, ja viņš tevi neklausā un, skatīdamies prom, turpina grēkot, tad, ejot pie viņa, ņem līdzi divus vai trīs brāļus un to klātbūtnē viņu vēlreiz draudzīgi brīdini. Gadījumā, ja arī tad viņš vēl negrib jūs pieņemt un atsakās no šiem brīdinājumiem, tad aizej kopā ar abiem lieciniekiem pie mācītāja un visas draudzes priekšā atklāti viņam par to izstāsti, sacīdams: "Mīļais mācītāja kungs, šis cilvēks ir darījis tādu un tādu grēku un nav uzklaustījis mūsu brālīgos aizrādījumus atteikties no šiem pārkāpumiem. Viņš tos nav ievērojis un turpina grēkot. Tādēļ es viņam šeit atklāti visas draudzes priekšā aizrādu, kopā ar saviem lieciniekiem, kuri ir dzirdējuši manu brālīgo brīdinājumu". Ja arī vēl tagad viņš neatsakās no grēka un labprātīgi neatzīst savu vainu, mācītājam draudzes dēļ viņu no tās jāizraida un jāizslēdz no baznīcas tik ilgi, kamēr viņš atzīsies un varēs tikt uzņemts atpakaļ. Tas būtu īsti kristīgi, ja kāds varētu to izdarīt. Es nevaru paļauties uz sevi vienu.

Otrām kārtām, grēksūdze ir arī tā, kad mēs savus grēkus uzticam tikai Dievam un Viņa priekšā noliekam visus savus noziegumus. Šāda grēksūdze mums ir ļoti nepieciešama, tik ļoti, ka mums tā vajadzīga ik stundu un ik brīdi. Tā ir arī pavēlēta Rakstos.

Dāvids par šādu grēksūdzi Ps.32: 5-6 saka: "Tad es atzinos Tev savos grēkos un neapslēpu savas vainas. Es sacīju: "Es izsūdzēšu Tam Kungam savus pārkāpumus!" Un Tu piedevi man manu grēka vainu. Tādēļ lai ikviens ticīgais Tevi piesauc posta laikā, kamēr Tu esi atrodams".

Treškārt, grēksūdze ir arī tā, kad mēs izsūdzam grēkus viens otram, paaicinot cilvēku uz klusu vietu un izstāstot par savu nelaimi un nepatīkšanām, bet tā, lai saņemtu mierinošus vārdus un varētu nomierināt dvēseli. Pāvests ir stingri pavēlējis šādu bikti un iztaisījis no tās pat likumu. Tas gan ir nožēlojami. Sprediķodams un rakstīdams par grēksūdzi, es nopēlu tieši šo bikts uzspiešanu. Un tieši tādēļ es negribu iet uz bikti, ka to ir pavēlējis pāvests, jo viņam bija jāatstāj bikts manā brīvajā izvēlē, nevis jāuzspiež un jātaisa no tās kāds likums, uz ko viņam nav varas.

Tomēr es neļaušu nevienam man atņemt privāto bikti un neatdošu to ne par nekādiem pasaules dārgumiem, zinot, cik daudz stiprinājuma un mierinājuma tā man ir devusi. Neviens nezina, ko spēj šāda privāta bikts, izņemot tos, kuriem ir nācies bieži cīnīties ar velnu. Velns

būtu jau sen mani pieveicis un nožņaudzis, ja mani nespēcinātu privātā bikts. Ir taču tik daudz šaubīgu un aplamu lietu, kurām cilvēks nav nedz īsti piemērots, nedz spēj tās aptvert. Tad, kad viņš atrodas šādās šaubās un nezina, kā no tām izklūt, lai aizved savu brāli uz klusu vietu, izstāsta viņam par savu nelaimi, izsūdz savus pārkāpumus, grēkus, neticību un lai lūdz mierinājumu un padomu. Ko tas gan cilvēkam kaitē, ja viņš sava tuvākā priekšā mazliet pazemojas un nostāda sevi kaunīgā situācijā?

Kad tu saņem no brāļa mierinājumu, tad tici tam, it kā to tev būtu pasludinājis pats Dievs, jo kā Kristus Mt. 18:19-20 saka: "Ja divi no jums virs zemes ir vienā prātā kaut kādas lietas dēļ, ko tie grib lūgt, tad mans debesu Tēvs to tiem dos. Jo, kur divi vai trīs ir sapulcējušies manā vārdā, tur es esmu viņu vidū". Mums ir nepieciešamas daudzas absolūcijas, lai varētu savu biklo sirdsapziņu un bailīgo sirdi stiprināt un mierināt pret velnu un Dieva priekšā. Tādēļ privāto bikti nedrīkst nedz aizliegt, nedz kādu no tās atturēt.

Ja kāds cīnās ar grēkiem un grib no tiem atbrīvoties, vēlas uzklausīt drošu stiprinājumu un vārdus, ar ko nomierināt savu sirdi, lai iet pie sava brāļa, slepenībā viņam izsūdz visus grēkus, lūdz absolūciju un mierinošus vārdus. Kad viņš tev pasludina absolūciju, sakot, ka tavi grēki tev ir piedoti, jo tev ir žēlīgs Dievs un iejūtīgs Tēvs, kas negrib pieminēt tavus grēkus, tad tici šai absolūcijai un esi priecīgs, spīrgts un drošs, ka to tev ir pasludinājis pats Dievs caur tava brāļa muti. Ja kādam ir stingra, spēcīga, nešaubīga ticība Dievam un viņš ir drošs, ka viņa grēki tam ir piedoti, tad lai nelieto šādu grēksūdzes veidu un izsūdz savus grēkus tikai Dievam. Bet cik starp jums ir tādu, kam ir šāda stipra ticība un paļāvība uz Dievu? Lai katrs labi ieskatās sevī, ka viņš nemaldās.

Tādēļ es esmu jau teicis un saku arī tagad, ka neļaušu nevienam atņemt man privāto bikti. Es negribu arī nevienam to uzspiest, bet gan gribu atstāt to brīvā izvēlē. Mūsu Dievs nav tik skops, lai dotu mums tikai vienu mierinājuma vārdu sirdsapziņas stiprinājumam. Evaņģēlijā ir daudz absolūciju, un mēs esam bagātīgi apbērti ar mierinājuma vārdiem, kurus nedrīkstam aizmirst, neievērot paši un kuri mums jāpieprasa arī no saviem brāļiem.

Lai mēs būtu droši, ka mūsu grēki ir piedoti, Kristus ir iestādījis sakramentus: Kristību un savu miesu un asinis altāra sakramentā. Es nedrīkstu noniecināt šos sakramentus. Jo Kristībā es saņemu pārliecību par Dieva žēlastību un žēlsirdību, ka es piederu Viņam un Viņš man, ka es esmu ar Viņu vienots un Viņš mani ir pieņēmis. Pēcāk es varu saņemt Kristus miesu un asinis drošībai, ka mani grēki man ir piedoti. Par šo zīmi un drošību es ēdu miesu, kas par mani dota, un dzeru asinis, kas izlietas par maniem grēkiem, lai nekad vairs nešaubītos, ka man ir žēlīgs Dievs un Tēvs.

Tāpat jūs saprotat, ka privātā bikts nav jānoniecina, un es no savas puses nevienam uz pasaules neieteiktu to darīt. Jo tā ir ļoti svarīga lieta.

Tā kā mums jāstāv pret velnu, nāvi, grēkiem un elli, mums ir vajadzīgi daudzi mierinājumi un mēs nevaram pieļaut, ka mums tiktu atņemti ieroči, tieši pretēji " mums jāargā savas bruņas un mierinājums, ko mums devis Dievs. Jūs vēl nezināt, kādas pūles un darbu tas prasa - cīnīties ar velnu un viņu uzvarēt. Es velnu labi pazīstu. Ja arī jūs viņu pazītu tikpat labi, jūs nebūtu palaiduši privāto bikti vējā.

Par to tagad pietiks. Piesauksim Dievu un lūgsim Viņa žēlastību, lai mēs vienmēr paliktu uz pareizā ceļa un nekad netiktu no tā novesti.

Tulkojusi Aija Bērziņa